

RaS KraBBel

Juli 2009

VRIJMARKT

AMOUAGE

CABARET

OMAN TOEN EN NU

Voor Nederlandstaligen in Oman

there is a World Business Class
that really treats you like royalty

The Reliable Airline **KLM**
Royal Dutch Airlines

Above the clouds. Relax in style. Unwind in space. Lounge in luxury. Make time fly.

Gesine Kampman

Anneke van Gisbergen

Liesbeth de Leeuw

Anita van den Bos

Heleen Elzenga

Sandra Kapoh

Iwan de Lugt

Het is de periode van veel afscheidsfeestjes, met bijbehorende speeches, fotoboeken en cadeaus. Zelfs is er dit jaar een complete 'quiznight' georganiseerd om van een van de families afscheid te nemen.

Het is de tijd van keramiek schilderen en containers inladen en van patio sales tot PDO leenauto's. De laatste soukbezoekjes vinden plaats om toch nog snel wat souvenirs van Oman te bemachtigen. Het hoort allemaal bij de weken voor de zomervakantie. Ieder jaar is het weer de tijd van gemengde gevoelens, herinneringen, reflecties. Weemoedig kijken de achterblijvers en de vertrekkers gezamenlijk terug op de goede tijd die achter hen ligt.

Ook de Raskrabbel neemt afscheid. Afscheid van het seizoen 2008-2009. In dit voorwoord blikken wij terug op het afgelopen jaar, waarbij we in september, met een grotendeels nieuw redactieteam, al startten met de voorbereidingen voor het november nummer. Anderhalve maand later was het dan zover: onze eerste uitgave was een feit. Een beetje zenuwachtig waren we wel..... Wat vond men ervan? De opluchting was dan ook groot toen de eerste reacties binnenkwamen: we zaten op de goede weg!

De samenwerking binnen het team verliep goed en we hadden een behoorlijke dosis creativiteit in huis. Zo hebben we met de input van zowel de vaste schrijvers als die van de schrijvers van ingezonden artikelen uiteindelijk vier mooie Raskrabbels kunnen maken, waarbij het laatste nummer hier voor u ligt. Iedereen die in wat voor vorm dan ook een bijdrage heeft geleverd, willen we hierbij hartelijk bedanken!

De Raskrabbel neemt niet alleen afscheid van het jaar, maar helaas ook van drie redactieleden: Anita van den Bos gaat naar Egypte, Liesbeth de Leeuw en Iwan de Lugt vertrekken naar Brunei. Dit kan met recht een aderlating voor het redactieteam worden genoemd. Anita en Liesbeth, samen de ruggengraat van de Raskrabbel, omdat zij geheel verantwoordelijk waren voor de lay-out en Iwan die de lezers van de Raskrabbel al jarenlang leesplezier heeft bezorgd met zijn leuke, originele en boeiende beschrijvingen over het leven in Oman.

Anita, Liesbeth en Iwan, we bedanken jullie voor jullie geweldige inzet en tijd voor de 'Ras'. Jullie bijdrage is onmisbaar geweest. Mede daardoor is de Raskrabbel een blad dat graag gelezen wordt, zowel in als buiten Oman (middels de website).

Ook gaan onze vaste columnisten Aafje en Tobias Hootsen van de Restaurant Reviews verhuizen, en wel naar Dubai. Jullie uiteraard ook bedankt voor alle smakelijke beschrijvingen van en tips voor leuke eetgelegenheden hier in Muscat.

Vanwege de vertrekkende vaste redactieleden zijn er nu een aantal vacatures ontstaan. Daarom doen we hierbij een oproep voor een (of twee) vormgever(s), het liefst met ervaring op dit gebied en bekend met het benodigde computerprogramma (Adobe Indesign). Reacties kunnen naar Raskrabbel@hotmail.com of uiteraard naar een van ons persoonlijk.

Rest ons niets meer dan iedereen een geweldige zomervakantie toe te wensen, in Nederland, hier in Oman of waar dan ook ter wereld. Veel plezier en tot ziens, horens of mails.

Groetjes,
Gesine Kampman
Anneke van Gisbergen

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt 4 maal per jaar. Het redactieteam wordt gevormd door:

HOOFDREDACTIE
Anneke van Gisbergen
Gesine Kampman

LAY OUT
Anita van den Bos
Liesbeth de Leeuw

VASTE SCHRIJVERS
Sandra Kapoh
Iwan de Lugt

CORRECTIES
Gesine Kampman
Anneke van Gisbergen

DISTRIBUTIE
Heleen Elzenga

Financieel Beheer/Advertenties
Hans van Tuyll

Druk
Modern Colour Printers L.L.C.

Website
www.raskrabbel.nl

Abonnementen
Kostenloos aan te vragen in Oman via:
Heleen Elzenga
p/a PDO UWB/52
P.O. Box 81
Muscat, 100
e-mail: raskrabbel@hotmail.com

Adverteerders
KLM
Nawras
BB&L
Al Qurum dierenarts

Uitgave mede mogelijk gemaakt door
 اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comite Oman
Jaargang 24, nummer 4

VASTE RUBRIEKEN

- 3. Voorwoord
- 4. Inhoudsopgave en vaste info
- 5. Holland Comité
- 9. Weblog Oman
- 14. Toys for Boys
- 18. Ceciel's boekenpagina
- 19. Anna Casa Nova
- 24. Nieuws van de Ambassade
- 29. Restaurant review
- 33. Mijn baan in Oman

REPORTAGES EN FOTO'S

- 6. Weerzien met Oman
- 8. Anna Woltz
- 10. Een traditie verdwijnt?
- 12. Family Desert Rally
- 15. Kinderpagina
- 16. Paasvakantie in Musandam
- 20. Huis kopen in het Buitenland
- 22. Vrijmarkt
- 26. Amouage
- 30. On the Move
- 32. Fahal Island Swim

- 34. Een uitje naar de Woestijn
- 36. Theater
- 40. Ubuntu
- 42. Stoere Mannen

AANKONDIGINGEN

- 12. Kick Off Party
- 38. Progressive Dinner

Deadline woensdag 14 oktober 2009

Nederlandstaligen in Sohar

Egbert en Pauline Albers
In Oman sinds april 2009.

Mother en baby support group
Voor advies en informatie met betrekking tot zwangerschap en kraamtijd voor moeder en baby.
Eli Busby: 24678318/ 99592431
eabusby@omantel.net.om Inger Boom 99144210

De Karavaan

De Peuterspeelzaal voor peuters van twee tot drie jaar, onder leiding van Isabelle Stevens. Voor meer informatie, neem contact op met Hilde van der Sterren. Tel: 24675341. GSM: 92723675.

Heb je ook iets leuks om in te sturen???

Super! Lever dan je tekst aan in een Word document. Het lettertype dat we gebruiken is Verdana, 11 pt. We houden ongeveer 450 woorden per pagina aan, dan heb je nog wat ruimte voor foto's. Je afbeeldingen graag apart aanleveren (hoge resolutie jpg svp). Als je het anders wilt aanleveren (bijv. PDF of Photoshop), overleg dan eerst even met de redactie (geen Powerpoint!)

Check it out:

de nieuwe look van onze website

www.raskrabbel.nl

Nog enkele weken van hitte, werk, school, verjaardags- en afscheidsfeestjes alvorens de zomerse rust over Muscat valt en velen van ons enkele weken gaan genieten van hun jaarlijks verlof. Als we terugkijken op de laatste paar maanden is er wederom veel georganiseerd.

Op 24 april werd de lang-naar-uitgekeken Family Desert Rally gereden. Met 11 teams elk met gemiddeld 3 auto's hebben we een prachtig stukje Oman ontdekt op nog geen 40 minuten rijden van de PDO club. Laas, Peter, Johnny, André en vele vrijwilligers hebben een heerlijk dag weten neer te zetten, waar we met veel plezier aan terugdenken. Het winnende team uit Sohar is uitgedaagd om volgend jaar het stokje over te nemen.

Nauwelijks bijgekomen van de rally werd op 28 april de Vrijmarkt gehouden. Langs "Sayala Terrace beneden" stonden vele kinderen van alles te verkopen variërend van speelgoed, huisraad en vissen tot heerlijke pannenkoeken en zelfgebakken appeltaart. Er waren zelfs twee levende standbeelden te zien. Op de Vrijmarkt kregen we dit jaar zeer hoogwaardig bezoek: "onze Koningin Beatrix met haar zoon Zijne Koninklijke Hoogheid Willem Alexander waren naar Oman teruggekomen om zijn vergeten sokken op te halen....." een geweldige act! De Vrijmarkt werd dit jaar afgesloten met een Kinderdisco, een groot succes! Dames van het Comité: Corrine, Heleen, Hester, Liesbeth, Linde en Willemine en alle andere vrijwilligers heel erg bedankt voor deze gezellige middag.

De rust leek even terug te keren, maar niets bleek minder waar. De Nederlandse filmweek, een week verplicht film kijken, stond alweer snel op het programma. Dit jaar vond deze plaats in het PDO Oil Exhibition Center. De zaal met de "lekkere grote zachte stoelen" sloeg boven verwachting aan. We hebben gelachen, gesidderd en af en toe ook een traantje weggepinkt. We hebben genoten van bekende en onbekende acteurs en ik denk dat we trots mogen zijn op de kwaliteit films die wij als klein landje weten te produceren! De films zijn "te leen" via de bibliotheek van de PDORC.

Als uitsmijter van het seizoen 2008-2009 hebben op 3 juni twee stand-up comedians, Roué Verveer en Murth Mossel, opgetreden in de gymzaal van de PDO school. Er waren zeer weinig mensen die deze avond niet gelachen hebben.... 2 uur non stop comedie van de eerste plank, heeeeerlijk was het. De borrel op de PDO club na afloop was zeer druk bezocht en velen hebben zelf met deze bijzondere mensen kunnen praten!

We kunnen de komende maanden met tevredenheid terugkijken op een heerlijk seizoen en al kijkende naar de foto's in de verschillende Raskrabbels nagenieten van alle evenementen. Dit jaar zijn er ook weer veel mensen die Oman definitief verlaten. Velen van hen zijn actief geweest in de (Hollandse) gemeenschap. Heel erg bedankt voor jullie inzet de afgelopen jaren, wij zullen jullie zeker missen! We hopen en verwachten dat degenen die nog wel in Oman blijven zich volgend jaar zullen blijven inzetten voor de vele (13!) evenementen die het HC door het jaar heen organiseert. Volgend seizoen beginnen we met onze Kick-off party op 1 oktober.

Fijne Zomer en in ieder geval tot dan!

Namens het Holland Comité
Nathalie Reumer

Voorzitter	Nathalie Reumer
Secretariaat	Aline de Krijger
Penningmeester	Hans van Tuyl
Techniek & opbouw	Johnny de Leeuw
	Michiel van Rijen
Impressariaat	Ans Goossens
	Eddy Sibeijn
	Hilke van Lieshout
	Paola Hoek
School liaison	Ans Goossens
Raskrabbel liaison	Anneke van Gisbergen
Ambassade liaison	Sander Janssen
Oranjebal	Niels van Dijk
Kinderfeest	Klaas Hartsema
Zwemvierdaagse	Heleen van der Geest
Avondvierdaagse	Anneke van Gisbergen
Sinterklaas	Lydia Venema
Vrijmarkt	Corine Selders

Weerzien met Oman

Qurum Gulf Hotel

RAH Beach Boat Club 1978

Sinterklaas per boot 1976

Eerste bewoners MQ 1978

Sur 1976

Terwijl we de daling inzetten naar Muscat, reflecteer ik hoe we hier indertijd aankwamen. “Er is een stroomstoring op Seeb Airport. We blijven circuleren tot het noodaggregaat is opgestart”. Ongeveer 20 minuten later lopen we (mijn vrouw, mijn dochtertje van 1,5 jaar en ik) een spaarzaam verlichte, kleine naar verf ruikende, terminal binnen. Onze kennismaking met Oman. Een PDO representative laat onze paspoorten en No Objection Certificates (NOC's) stempelen en verzamelt onze bagage. Mijn nieuwe baas haalt ons op en al snel rijden we op een enkele baan asfalt door een donker onzichtbaar landschap naar ‘het kamp’, waar we even in een transit house zullen verblijven.

Het is erg warm, maar het voelt aangenaam warm aan na de vorige posting in de vochtige hitte van de Congo-Kinshasa.

De volgende morgen zien we pas waar we zijn: op een hete en zonnige, kale, heuvel zonder enige begroeiing. Alles is wit, grijs, geel, bruin, dor en droog. We horen dat het al 2,5 jaar niet heeft geregend. Het is augustus 1974. Er zijn iets van 220 expats, er is een kleine school, het kamp bestaat uit 200 huizen, en bij PDO werken ca 4000 mensen.

We installeren ons. Het kopen van een auto is simpel: er zijn alleen maar een paar witte Fiatjes 127 te koop. Ze verwachten binnenkort wel Honda Civic's en Toyota Crown's, maar dat is het. Landrovers zijn niet te krijgen, vanwege een grote order van het Omaanse leger. Maar niemand koopt die, want als je een tochtje wilt maken naar een wadi of naar ‘the interior’, wacht je rustig je beurt af om een van de zeven landrovers van de club te huren voor een weekend. Dus we rijden er vier jaar rond in een Fiatje 127, met de raampjes open: er wordt

nooit gestolen, en je auto verandert zo niet in een fornuis.

Omdat er te weinig plaats is in Ras al Hamra, verhuizen we eind 1974 als eerste van ca. 40 expatgezinnen naar Medinat Qaboos, dan bestaand uit zo'n 100 huizen aan de andere kant van de Seeb – Muttrah-weg. Een paar maanden later komt er een stevige tyfoon langs met hevige regenval. Ons huis blijkt in een wadi te zijn gebouwd, en de nu weer stromende rivier spoelt het zand onder ons huis weg, waardoor de vloer uit onze woonkamer in de ontstane leegte valt..... Wij verhuizen weer terug naar het kamp!

Het PDO kantoor in Mina al Fahal zit barstensvol. Er worden ladingen portacabins bijgezet. Hoewel er al een tijdje geen exploratiesuccessen zijn geweest, vergt de toename van activiteiten meer mensen van Shell, maar ook meer personeel uit India en Pakistan. Ook begint de recruitment drive om Omani talent aan te trekken. Sultan Qaboos heeft de grenzen weer opengesteld voor Omani's die in het buitenland hebben gestudeerd en gewerkt, die daarvoor niet terug konden komen(!).

Professioneel is het dus een boeiende tijd, omdat wij (ik werk in Personeel) actief betrokken zijn bij de ontwikkeling van Omani's, met uitgebreide werving- en trainingprogramma's en career planning. Dit is het begin van het Omanisation Programme, en veel van de Omani's die management posities bereikten in de jaren vanaf 1990 zijn in die jaren bij PDO binnengehaald. Maar ook interculturele aspecten van de relaties tussen expats, Omani's, Indiërs en Pakistani moeten worden aangepakt en begeleid.

Wij blijven 4 jaar in Oman, en genieten enorm van dit land dat enerzijds vanaf 1971-72 een steeds versnellende ontwikkeling doormaakt, maar waar anderzijds nog zoveel authentiek en onderontwikkeld is. We maken heel wat tochten naar wadi's, en kunnen bijv. in een 3-daagse trip over rough roads langs Ibra en Al Qamil net Sur bereiken en terug. We wandelen over de top van de Jebel Ahkdar met een lokale gids en bergezeltjes, nadat we eerst uren stapvoets door de wadi hebben gereden (vrienden rijden

van de andere kant aan, en nadat we samen op het plateau hebben gekampeerd, wisselen we sleutels). Met ons bootje gaan we vaak naar kleine strandjes voorbij Sidab en Al Bustan, waar we versgevangen crayfish grillen op de BBQ.

Winkelen doen we vooral in de grote souk en de fish-souk van Mattrah en in de ‘kampwinkel’. Daar kunnen we ook varkensvlees en (in beperkte mate) alcohol kopen die in een aparte kamer worden bewaard en in ondoorzichtige, bruine zakken worden verpakt.

In Ruwi schieten steeds meer winkeltjes als paddenstoelen uit de grond, en het eerste ‘westerse’ Gulf Hotel wordt gebouwd.

Maart jl. is het dan zover, 31 jaar na mijn vertrek ga ik terug naar Oman. Het was er nooit eerder van gekomen.

Seeb Airport herken ik niet, maar het baadt zich in heel veel licht. Gedurende de tocht naar het Beach Hotel zeg ik alleen maar: ‘Ik herken helemaal niets!’. Van Seeb tot Qurum leken het alleen maar nieuwe wegen, gebouwen, huizen en heel veel auto's. Ik had wel op heel veel verandering gerekend, maar een ‘greater Muscat’ van deze omvang had ik niet verwacht. Gelukkig waren die prachtige bergen er nog!

De eerste dag willen we naar het kamp om kennissen op te zoeken, maar ik ben, mede door alle snelwegen, underpasses en fly-overs, mijn oriëntatie volledig kwijt en zo rijden wij eerst de verkeerde kant op, richting Seeb. Eenmaal in Ras al Hamra aangekomen herken ik gelukkig wel de oude wegen, te beginnen bij Fahud road, en de huizen uit de jaren 1970. Ook de golfbaan ziet er niet anders uit. Maar de Club is helemaal veranderd, de school minstens 3x zo groot, en het grote aantal ‘nieuwe’ huizen en de vele bomen, struiken en tuinen verrast mij.

In de korte tijd die we hebben, wil ik eigenlijk alles terugzien. Met die uitgebreide asfaltwegen lukt dat nog aardig ook. We zien de nieuwe steden die naast Nizwa, Izki, Ibri en Ibra zijn gebouwd. Weids opgezet, modern, all mod-cons, maar met nostalgie zoek ik de oude stadjes en dorpen. Die zijn vaak niet meer te vinden of in slechte staat van onderhoud, want verlaten.

Het fort, de stadsmuren en de poorten van Nizwa zijn geheel vernieuwd, net als de souk. Maar de oude gebouwen zijn in verval. De renovatie van oude forten, zoals Nizwa, Nahkl, Jabreen en Rustaq is imposant en goed gedaan: het is goed voor de toeristen en de lokale bevolking dat deze historische gebouwen in ere zijn hersteld. Maar naar westerse smaak is het wellicht iets te ‘klinisch’ gedaan. Is er een deel van de geschiedenis verloren gegaan?

Ik beloof een jonge trader in Nizwa foto's te sturen van Nizwa 30 jaar geleden, want ook hij wil weten hoe het er uit heeft gezien vóór de modernisering.

Het is heel vreemd om over asfaltwegen in en door wadi's te rijden. Sommige wadi's (zoals Wadi Hawasina en Wadi Bani Ghaffir) zijn nauwelijks herkenbaar, en het is lastig om een goed punt te vinden om van de weg af te gaan en via de rough road dieper de wadi in te rijden. Het toppunt van teleurstelling was de weg van Jebel Shams: Ik heb Wadi Ghul en Wadi Muaydin niet echt teruggezien over de asfaltweg omhoog, met elke 30 meter een lantaarnpaal... (en het fotografeert ook lastig!!)

Het meest indrukwekkende voor mij was de manier waarop de Sultan alle streken van Oman heeft laten delen in de ontwikkeling, hetgeen zichtbaar wordt aan het grote aantal ziekenhuizen, medical centres, scholen, technical colleges en universiteiten die zijn gebouwd bij de nieuwe steden in het binnenland. En ook de stijl van de nieuwe gebouwen. Geen high-rise, zoals in de meeste olierijke buurlanden, en veel groen.

Wat ik echt geweldig vind: Oman is nog steeds ‘in balance’ en Omani's zijn nog steeds open, vriendelijk, peaceful, rustig en geïnteresseerd. Ons diner met Omaanse vrienden en collega's van weleer was een van de hoogtepunten van onze trip. Oman was weliswaar deels onherkenbaar voor mij, ik voelde me er na een dag weer thuis, want de basis, de mensen zijn niet echt veranderd. Wat heerlijk om weer te zijn teruggeweest!

Carlo van Lamsweerde

Wadi trip 1976

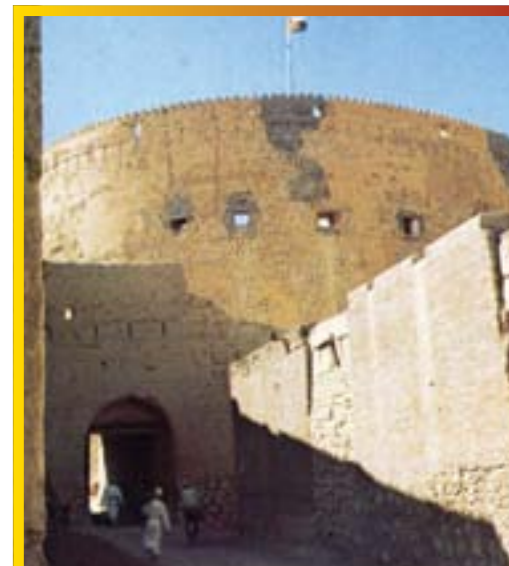
Ibra 1976

Bilad Bani Bin Hasan

Muttrah fish souk

Nizwa fort

Weblog Oman

Het volgende is niet uit het (mijn) leven gegrepen.

Wel uit dat van anderen.

Ik zit de dagen af te tellen. Weet niet hoe het met de rest van de vrouwtjes hier zit, maar ik HEB HET HELEMAAL GEHAD! Goddank!! Nog een paar weken en ik mag weer even naar de beschaving toe, even lekker op home-leave zoals wij dat noemen. Dat zegt toch meteen wat je bedoelt, vind ik altijd. Ik ga eigenlijk nooit meer met vakantie. Wel met home-leave. Maar ja, dat mag ik in Nederland dan natuurlijk weer niet zeggen. Dat wordt weer op de woordjes letten! Niet meer praten over maid en boy, zwijgen over de shopping tripjes naar Dubai en vooral luisteren naar hoe koud de winter in Nederland is geweest. Dat is altijd het eerste waar ze daar over beginnen. Alsof we hier geen weer hebben. We hebben hier ontzettend veel weer en het speelt zich allemaal buiten af en ik kan er uren over vertellen, en leuk ook, maar daar zijn ze niet in geïnteresseerd in Nederland. Daar willen ze alleen maar over hun eigen weer praten. En dan denken ze dat ik dat wil horen, dat ik dat interessant vind ofzo. Nou, dat is het dus niet. Het weer is namelijk altijd alleen maar vreselijk of mooi. Het is koud (veel te koud voor de tijd van het jaar) of warm (veel te warm voor de tijd van het jaar) en dus weinig interessant. Is goed hoor. Ik ben geduldig en kan goed luisteren. En reken maar dat ik er in oktober ofzo nog lekker een weekje tussenuit ga en dat lekker niet vertel "back home"! Even lekker een weekje Seychellen. Of misschien India. Maar alleen als het 5-sterren kan, anders begin ik daar niet aan.

Ik ben er echt aan toe. Vorige week nog een kampeertripje gemaakt. Vreselijk natuurlijk, maar zo nu en dan ontkom je er niet aan. Ik bedoel, wie wil er nou kamperen als er hotels zijn? Maar ja, er zijn van die mensen die nooit eens meegevraagd worden op een tochtje. Nou ja, en dat vind ik dan weer zielig want zo ben ik, dus voor ik het wist had ik alweer een trip georganiseerd. Oké. Hebben we het verder niet over, ik vind dat iemand het moet doen en begrijp alleen niet waarom ik dat altijd ben. Waarom maakt iemand anders niet eens een gebaar. Dat het niet altijd op mij terecht komt, bedoel ik.

Maar goed, men is hier natuurlijk ook altijd druk met andere dingen. Tennissen, bridgen. Ik snap het wel hoor. Hoef je je lekker nergens anders druk over te maken.

Maar dit terzijde. Ben ik blij dat ik straks weg kan. 't Wordt hier ook nog eens veel te heet. Belachelijk gewoon. En dan heb je er altijd weer die roepen dat ze het heerlijk vinden! Kan ze niet heet genoeg zijn! Zoiets. Nou ze doen maar. Nog even en ik ga lekker even naar mijn thuisland. Kan ik eindelijk weer eens boodschappen doen zonder te hoeven te vragen of dit hun "best price" is. Kan ik eindelijk eens gewoon de hele dag aan de witte wijn, zonder gebonden te zijn aan een tijd waarop men mag drinken of een plaats waar men mag drinken.

Ikbenztrakzgwoondeeledagdzronken.Zamezorg zijndaddikztrakzzefdewazmoedoenenduishouding. Kneemrnog1enkwenzualmaalfijnevakanzie!

Shellina

q r

Jeugdboeken schrijfster

In de week van 27 april jl. bezoekt Anna Woltz op uitnodiging van het Rijnlands Lyceum Muscat om diverse workshops te geven. Adriaan Venema, hoofd van het Rijnlands Lyceum, nodigt de redactie van de Raskrabbel uit erbij te zijn om verslag te doen.

Anna begint met zichzelf voor te stellen: 27 jaar, geboren in Londen en later opgegroeid in Den Haag. Studeerde geschiedenis in Leiden. In totaal schreef ze tot nu toe 9 kinderboeken, voor diverse leeftijden, variërend van 8 jaar (zoals de serie 'Het geheim van') tot 14/15 jaar (bijvoorbeeld 'Black Box', haar laatste boek).

Geboeid luisteren de leerlingen naar haar verhaal: hoe zij begon met schrijven van verhalen op haar twaalfde over vijf kinderen die een restaurant beginnen.

Deze verhalen zou ze later -op haar 17e- verwerken in een boek, met als titel "Alles kookt over", haar eerste 'echte' kinderboek.

Op haar 15e vraagt ze de hoofdredacteur van de Volkskrant of zij wekelijks onder een pseudoniem een column mag schrijven over haar schoolleven. Het is een hele uitdaging voor een 15-jarige om iedere week een

stukje te publiceren, maar het gaat Anna vrij gemakkelijk af.

Zij verhaalt wekelijks over haar schoolomgeving. Haar inspiratie haalt ze uit haar eigen belevenissen van en met leerkrachten en leerlingen: spiekavonturen, verliefdheden, roddels en vreemde kapsels en door moeders klaargemaakte lunchboxen. Anna's hele schoolleven trekt aan de lezer voorbij. De namen van de leerlingen zijn gefingeerd en in eerste instantie blijft ze anoniem. Totdat een specifiek spiekvoorval zich op school voordoet, waarin de hoofdpersoon zichzelf herkent: Anna beschrijft een vriendin die al haar spiek informatie op haar been onder de rok had verborgen. De week daaropvolgend komt het uit: Anna wordt herkend als schrijfster van de columns. In eerste instantie levert dit haar boze reacties op: haar medeleerlingen voelen zich verraden, maar langzaam gaan ze haar artikelen waarderen en komen de eerste verzoeken binnen om te mogen figureren in een stukje. Haar 40 columns zijn later gebundeld in het boekje "Overleven in 4B".

Verder vertelt ze over het schrijven van boeken: hoe ze een verhaal langer maakt door omschrijvingen toe te voegen of dingen te laten mislopen. Hoe zij de structuur van een boek vormgeeft: met

hoofdpersoon, een plaats waar het verhaal zich afspeelt, een sterke emotie, problemen die zich kunnen voordoen, een titel en een tijd waarin het speelt.

Zij maakt gebruik van bestaande personen, maar ook dieren of zelfs knuffels -waarvan ze dan de namen verandert- en ze put vaak uit eigen ervaringen voor haar inspiratie. Soms gebruikt ze zelfs een namenboek om passende namen te bedenken.

Anna legt uit wat precies het werk is van een uitgever. Die leest de scripts, bepaalt het design van de voorzijde van een boek en verzorgt de distributie naar de boekhandels.

Tot slot heeft Anna nog wat vragen voor de leerlingen van de BSM. Eén ervan is of de kinderen denken dat je miljonair kunt worden met het schrijven van boeken? De kinderen denken van wel, en Anna bevestigt dat. Er zijn echter maar 3 Nederlandse kinderboeken auteurs miljonair: Paul van Loon, Carry Slee en Francine Oomen. En dan hebben we meteen maar even de beroemdste en bekendste genoemd.

Voor meer informatie over Anna Woltz en haar boeken, zie www.annawoltz.nl.

Anneke van Gisbergen

Een traditie verdwijnt?

"Vroeger, voordat iedereen een zilvergrijze Prado met een plastic wheel cover kocht....". Het gebeurt niet vaak dat er iemand begint over een onderwerp waarover ik net een stukje aan het schrijven ben, maar het is dus duidelijk meer mensen opgevallen. De vinyl wheel cover is aan het verdwijnen!

(Een koor van geschokte stemmen klinkt nu in huiskamers overal in Oman: –"Wat zegt'ie?" –"Vinyl verdwijnt?" –"Waar heeft'ie het over?" –"huh? Vinyl? Maar we hebben toch al lang ceedees?" –"Is dat erg dan?" ...). Ga zitten kinderen, want opa vertelt...

Vroeger, maar nog niet zo heel lang geleden, was een terreinauto een ruig apparaat, gebouwd voor echte kerels (en ook voor echte dames, niet boos worden!) die er hele stoere dingen mee deden, zoals de boodschapjes, of er over 400 kilometer graded road mee naar Sur reden. Of van hier naar Salalah en weer terug, via de Rub-al-Khali, Huqf en Jebel Shams en dan zonder een meter op het asfalt te komen. In die tijd kon je kiezen uit Landcruisers, Patrols, Pajeros en Defenders, en dan had je het wel zo'n beetje gehad. De wagens waren Spartaans, voorzien van bladveren, als je geluk had zat er een radio in en de bekleding was goed uitwasbaar, zodat de modder en het zand met een beetje geluk na een waditrip ook weer uit de auto te spoelen was. Deze auto's waren gebouwd voor maar één ding en dat was: terreinrijden. Extra luxe zoals centrale deurvergrendeling, cd-wisselaars en blue tooth zat er niet op. Je kon er niet eens je iPod in hangen! Want die waren er nog niet. Het reservewiel zat op de achterklep en daar hing het pontificaal in het zicht want dan kon je er gemakkelijk bij.

En toen bedacht een geniale ontwerper de SUV. Oké, je kan met een Lexus rx330 niet echt off-road, maar hij heeft wel vierwielaandrijving, je zit hoog, en als bonus heb je een lederen interieur, satnav en alle andere luxe die je vanuit het Sedan segment al gewend was. Als gevolg van het misleidende maar stoere 4x4 uiterlijk, het overal aanleggen van asfaltwegen en koopgoten en het plotselinge trendy worden van de SUV, stortte wereldwijd de verkoop van "echte" terreinwagens in. Alleen legers en de VN bleven braaf hun Landcruisers kopen, maar de gewone consument ging massaal overstag voor de P.C.Hoof-tractor. Niks mis mee, natuurlijk, maar de fabrikanten zaten plotseling met hun terreinbeulen in de maag, want het produceren

Door Iwan de Lugt

van een nichemodel is niet aantrekkelijk.... Tenzij....

De fabrikanten van de traditionele off-roaders bleken niet dom. Zijn verhoogde en met plastic beplakte Polootjes en Scenic-jes populair? Zijn de terreinwagens met tweewielaandrijving niet aan te slepen? Heeft elk luxemerk plotseling met een opgehoogde stationwagon een winnaar in huis? Dan konden zij dat ook! En dus werden de Landcruisers (VR-X), de Patrols (SUPER SAFARI), en de Pajero's (GLS limited edition) flux in het kalfsleder gestoken, kregen ze cd-spelers aan boord en werden de zwarte hardplastic bumpers waar je fijn geen krassen op ziet snel overgespoten in carrosseriekleur. Ziedaar, de ultieme SUV, die óók in zijn terrein nog steeds zijn mannetje staat. Met de Discovery in stijl en onder het genot van een gekoeld glaasje champagne door de modder ploegen.

Of zoiets.

Want buiten de grenzen van Oman is er echt niemand die nog in een dergelijke wagen van het asfalt afgaat, maar dat terzijde.

Jarenlang ging dit goed, want de dikke band achterop bleef pontificaal in het zicht hangen. Hoorde bij de look. En dat was fijn, want wat wil nou het geval? Het is een perfect uithangbord! En niet alleen voor bedrijven! Hier in Oman laat je al jaren zien wie je bent en wat je doet door trots rond te knorren met je wheel cover! Dit handige stukje vinyl, ooit bedacht om het reservewiel uit de zon te houden zodat het langer meegaat dan de vier wieltjes onder de auto, bleek voor een habbekrats in Ruwi te bestellen met het logo van je feest, je party, of je comité erop. Laat zien wie je bent! Al jaren is het duidelijk wiens Prado of Pajero bij wie hoort, want je kan iedereen (in ieder geval zijn of haar achterkant) in één oogopslag herkennen aan de vrolijke wheel cover.

Maar helaas zal dat niet lang meer duren. Er verschijnen steeds meer terreinauto's en SUV's op de weg met een soort kinderbadje om het reservewiel. Zo kan je nog wel zien dat er erg stoer een wiel op de achterklep zit, maar past 'ie veel beter bij de rest van de auto. En om het helemaal erg te maken, zijn er ook nog fabrikanten die nummerplaten, mistachterlichten en parkeersensoren in die plastic bak inbouwen... Het gevolg? Over een tijdje besteedt geen organiserend comité nog tijd of geld aan een leuke wheel cover, want de oplages worden te klein. Als dadelijk iedereen roept dat het voor hem/haar niet hoeft - er zit immers al een mooie plastic emmer overheen - of alleen nog maar in de paar weken voor het evenement met de vinylcover rondrijdt, hem er de dag na het kinderfeest, het oranjebal of de Wahiba Challenge weer vanaf trekt - in ruil voor de officiële reservewieldoos - dan zal de vinyl cover (die gemiddeld 2 à 3 jaar meegaat in dit klimaat) snel uit het straatbeeld verdwijnen. En dat is zonde, want de vinyl wheel cover is niet alleen een uitdrukking van je individuele eigen ik-je, het is ook een statussymbool, een verzamelobject en in veel gevallen je reinste openbare kunst! En daarom wil ik, al is het misschien de laatste keer dat het nog kan, de vinyl wheel cover nog één keertje in het zonnetje zetten. Aan alle expats in Oman: de cover moet blijven!

Family Desert Rally

2009

Niet afgeschrikt door wilde verhalen over voorgaande jaren, reisden we vrijdag 24 april vroeg, héél vroeg Sohar af op weg naar Muscat. De exacte bestemming was nog enigszins duister; we hadden geen flauw idee waar de "Overflow van het RAHC" zich ergens in de hoofdstad bevond (laat staan wat het betekende), maar een telefoontje naar organisator Laas gaf snel uitsluitsel: de parkeerplaats tegenover de PDO-club (dat was natuurlijk te verwachten).

Aldaar kregen we niet alleen een heldere briefing, maar ook een fraai FDR 2009-shirt voor alle teamgenoten. Dat waren er in ons geval maar liefst 15 verdeeld over 3 auto's (3 vaders, 3 moeders, 2 oma's, en 7 kinderen). Sohar gaat op stap....

Eenmaal onderweg lieten de instructies zich makkelijk raden en restte een relaxte rit door een mooi landschap. Om de zoveel tijd stond een activiteit gepland (vaak subtiel verstoep achter een rotspartij o.i.d.) waar vooral de kids zich konden uitleven met zaklopen, balgooien en het onuitroeibare spijkerpoepen. Hoewel bij sommige stops de ouders ook flink aan de bak moesten. Zo moest er bijvoorbeeld geblinddoekt een parcours worden gereden! In ons geval namen 2 echtgenotes de honneurs enthousiast waar. De mannelijke stuurlied beperkten zich tot kritische uitlatingen over de slagingskansen van dit avontuur: zo zou echtgenote-1 (de geblinddoekte chauffeur) niet over een geweldig ontwikkeld

richtingsgevoel beschikken (..) en zou echtgenote-2 (die echtgenote-1 door het parcours moest coachen) rechts en links niet uit elkaar kunnen houden..... Onzin, zo bleek later, de dames brachten het er met een tijd van 3 minuten uitstekend vanaf!

Omdat de rally vooral het karakter van een puzzeltocht

had, was er voldoende tijd om onder een boom neer te strijken voor de lunch. Daar konden we ons mooi buigen over de diverse opdrachten/vragen (heeft 'Family Desert Rally' 18 letters?). Overigens was de lunch ook de uitgelezen plek om oeverloos te grappen over welke dappere wagen de organisatie precies in gedachten had, toen ze schreef dat de rally ook geschikt was voor salooncars (?) en over het voltage van de telefoonkabels in

deze uithoek (volgens onze expert waren het namelijk elektriciteitspalen).

Tegen drie uur liep de rally einde en we maakten dankbaar gebruik van de gastvrijheid van Johnny en Alie bij wie we ons even konden opfrissen. Daarna loodsten ze ons de PDO-club binnen loodsten. Top!

De afsluiting van de dag vond plaats -hoe toepasselijk- in "Sohar Garden". Ook dit had

de organisatie weer strak geregeld: ondergaande zon, koel drankje en een heerlijke BBQ.

De prijsuitreiking zorgde voor een enorme verrassing: niet alleen won een van ons het auto-klassement (fam. Stam), maar als team sleepten we ook nog eens de hoofdprijs in de wacht! Dit gaf ons gelukkig de kans om het organiserend comité (Johnny de Leeuw, Laas Elzenga, André Delpout en Peter Goossens) en public te bedanken voor een leuke en goed georganiseerde dag.

Dennis Veltkamp, Sohar

groeten uit "café Zeezicht"

Kick Off Party

Donderdag 1 oktober 2009

Woooww, dit ziet er gelikt uit en het is nog functioneel ook. Het is een prachtig entertainmentsysteem van Sony en het heet new super skinny OLED televisie (Organic Light Emitting Diode). Het contrast is fenomenaal (normale LCD's = 30.000 op 1 en de OLED is 1.000.000 op 1). Zwart is dan ook echt zwart en de kleuren zijn zo fantastisch dat het met recht de nieuwe generatie TV mag heten. De OLED zijn alleen nog maar te verkrijgen in 21" met maar liefst een prijskaartje van £5,000.

De cartfrees kunnen hun lol op, want voor maar \$600 kun je je eigen kartingtrack meenemen in een koffer. Deze idiote uitvinding die serieus bedoeld is, kan ook alleen maar uitgevonden zijn door Japanners. Er zijn twee auto's die wel vier uur achter elkaar het twee meter lange koffer-circuit kunnen rondracen en als je klaar bent, pats, koffer dicht en weer naar

huis. Geef toe, dit is wel een beetje over de top als je het mij vraagt.

De MacDonalds-vrienden kunnen nu hun hart ophalen met deze cupholder patathouder. Geen geklungel meer om de patatjes tijdens het rijden op te eten, maar gewoon in de patathouder stoppen. Je moet wel twee cupholders in de auto hebben want anders kun je de cola niet kwijt, maar ja, een detail. Je kunt de ketchup erin bewaren, maar het wordt er nog niet voor je op de patatten gedaan! Helaas houdt deze patathouder je patatjes ook niet warm en je moet wel snel eten. Dit kan nog wel eens de belangrijkste autogadget worden. Let maar op.

Deze digitale golf range finder is een must voor de niet-professionele golfers onder ons en dat zijn wij waarschijnlijk allemaal! De professionals hebben een caddy bij zich - niet de tas met golfclubs - maar een caddy die weet waar de bunker ligt en hoe ver de volgende green ligt en voor jou de juiste club uitkiest. Deze digitale golf range finder kost iets minder dan £20 en berekent de afstand van waar je staat tot aan de vlag door trigonometrische berekeningen toe te passen. Het weet de hoogte van de vlag en kan berekenen hoe ver de vlag staat. Voorwaarde is wel dat je de vlag ziet. Het is een veel nauwkeuriger inschatting dan traditionele meetingen als 'deze staat vrij ver' of 'die staat mijlen ver'.

Wel eens buiten geslapen (in de woestijn?) en de volgende dag gebroken opstaan, omdat je het verrekte koud had of enorm heet. Je heb een keuze, te koud of te warm, want een traditionele slaapzak (cocon) waar je je niet in kunt bewegen is veel te heet, of slapen met je eigen dekbed en dat is veel te koud.

Deze body fit-slaapzakken zijn dan de oplossing. Ze zijn niet echt goedkoop, £90, maar bieden wel volledige bewegingsvrijheid en je kunt luchtgaten creëren waar je maar wilt om de warmte eruit te laten. Het leuke is dat je er ook in kunt rondlopen. De muts houdt je hoofd warm en armen kunnen worden afgeritst om er niet als een zombie uit te zien. Verkrijgbaar in groen, geel, bruin en rood en ze heten Selg bags.

Laas Elzenga

KINDER pagina

Door onze Razende Reporters uit DP8

IN ONZE LAATSTE MAAND OP DE BASISCHOOL...

...ik vond ik het jammer dat (of had ik een hekel aan): werken!

PIET ALIAS MAX

...moest ik erg lachen om: de jongens die zo dom doen over skieën

SONJA ALIAS HANNA

... moest ik erg lachen om: en met meester Richard die altijd grapjes maakt

HELGA ALIAS MAI

... had ik het meeste plezier in: voetballen

ALDO ALIAS GOLIN

...had ik het meeste plezier in: de musical

MIRA ALIAS MARIJE

SIMON ALIAS YKE

... moest ik erg lachen om: het woord "awesome" en "loempia"

ADA ALIAS EZRA

... moest ik erg lachen: toen meester Michael Jackson nadeed

LUUK ALIAS VINGENT

... vond ik het jammer dat: mijn wratten Fred en George werden weggebrand

SIMON ALIAS YKE

... had ik het meeste plezier in: de musical en voetballen met mijn klas

BORIS ALIAS DANIEL

... moest ik erg lachen om: de grappen van de jongens:

CHRISTA ALIAS ELINE

... ga ik heel veel lol hebben met mijn vrienden

HANNA ALIAS LISA

... moest ik erg lachen om: bloopers tijdens het oefenen. Bijvoorbeeld Daniel moest zeggen: "Ik ben ook maar een mens!". Zegt 'ie: "Ik ben ook maar een meisje!". Iedereen in een deuk natuurlijk!

DE REGISSEUR ALIAS MEESTER RICHARD

Paasvakantie in Musandam

tekst: Corine Selders

fotografie: Hilde van der Sterren

Ondanks de enorme aantrekkingskracht van allerhande exotische oorden besloten we de paasvakantie in "eigen land" door te brengen. De keuze viel op Musandam. We besloten erheen te rijden, alhoewel een vliegticket maar 50 OMR (retour incl tax) kost. De ferry Muscat- Khasab is zeker een goed alternatief, maar er kunnen geen auto's op de boot; de kade in Musandam daar nog niet voor gereed is. Ook vaart de boot niet met ruige zee. Daarom gewoon de oude vertrouwde Ford ingepakt.

Relaxen in Fujairah

We aanvaardden onze reis met de familie van der Sterren en de familie Van Dijk op woensdagmiddag in de richting van Fujairah (VAE). De route daarheen is het eenvoudigst te beschrijven als "bij Sohar rechtdoor". Via de verrassend efficiënte grensovergang van Khatmat Milialah bereikten we eigenlijk vanzelf de badplaats Dibba aan de Al Aqah kust. De bergen gaan daar net als in Musandam loodrecht de zee in en op een smalle strook tussen berg en zee is een aantal luxe resorts prachtig aangelegd. Door de woensdagmiddagspits deden we meer dan zeker vijf uur over de reis.

In Dibba logeerden we in het Miramar hotel. Een heerlijk resort met een prachtig zwembad met spiegelgladde vloer, waardoor het ene na het andere kind met een flinke buil moest worden afgevoerd. Wij hadden twee inter-connecting standard rooms geboekt, Roel en Hilde hadden werkelijk een prachtige tweekamer-suite direct aan de zee (voor het luttele bedrag van 625 AED!).

De bergen van Musandam

De volgende dag vertrokken we na de lunch via Ras al Khaiman richting Musandam, ook dit maal een flinke reis van vier uur omdat we onvoorzien oponthoud hadden aan de grens. We verbleven in de Ezra Apartments. De appartementen waren basic, maar het complex van twee ommuurde villa's Arabische stijl met een klein zwembad erbij beviel ons erg goed, mede omdat de kinderen vrij konden rondrennen en spelen. Het zwembad schijnt (we hebben het niet zelf gezien) 's morgens gekoeld te worden met een aantal ijsblokjes dat je ook wel voor koelboxen gebruikt en het was inderdaad prima van temperatuur. De lokale koks deden hun uiterste best om ons 's avonds een heerlijke en vooral overvloedige Arabische

maaltijd voor te zetten. Ezra Apartments heeft echter geen alcoholvergunning.

De volgende ochtend troffen we een zeer bewolkte dag met een stevige wind en daardoor flinke golven. We zouden een dhow-cruise gaan maken, maar gezien het weer en de zeer lage reling van de dhow (wat gevaarlijk was voor de net lopende kinderen in ons reisgezelschap) zagen we hier van af. Jammer, want de dolfinen in de baaien van Musandam schijnen paradijselijk te zijn. In plaats daarvan besloten we een tocht door de bergen van Musandam naar het idyllische strand van Khawr an Njad, het frisgroene acaciabos van Al Khalidiyah en het vruchtbare Sayh plateau te maken. Op de weg vonden we zelfs nog grotwoningen en na even puzzelen zagen we ook nog zeer goed geconserveerde pre-historische rotstekeningen.

Als je nog verder doorrijdt kun je Wadi Bih bekijken, maar gezien de regendreiging en de stemming van de kinderen op de achterbank, zijn we om 3 uur 's middag teruggekeerd naar Khasab.

De terugreis

Hoewel veel mensen de terugreis in een dag doen, besloten wij wederom een nacht in Fujairah door te brengen. We verbleven ditmaal in lichtroze geschilderde JAL (Japan Airlines), waar een heuse paashaas rondliep en de kinderen overlaadde met chocola. Er was een tuin met konijnen en kuikentjes aangelegd om in de ultieme paasstemming te geraken. De dieren werden om de twee uur weggehaald om ze te beschermen tegen de warmte en de knijpende kinderhandjes. Dat dit door de kok gebeurde, baarde ons wel zorgen. De hotelkamers (wederom erg betaalbaar) waren mooi en hadden allemaal uitzicht op het langgerekte strand en de vier zwembaden. In de zee waren enorme opblaasbare speelattributen gelegd, waar onze kinderen eigenlijk nog te jong voor waren, maar gelukkig wisten de vaders hier wel raad mee. We vonden het ontbijt, waar de kinderen zelfs vanille-ijs konden kiezen onovertroffen en ook het diner in het Japanse restaurant was bijzonder lekker.

De vijfde dag vertrokken we richting Muscat. Al met al was het een prachtige tocht. We hadden relatief veel reistijd, aangezien we in 5 dagen 4x de Oman-Dubai grens moesten passeren. Maar het was absoluut de moeite waard om zowel deze Noordelijke provincie van Oman te bekijken evenals de recent ontwikkelde Fujairah regio in de Verenigde Arabische Emiraten.

Handige links:

www.khasabtours.com (Ezra apartments)

www.jalfujairahresort.ae (hotel JAL)

www.iberotel.com/en/hotels/details.php?id=40 (Miramar hotel)

Ceciel's Boekenpagina

Een aantal 'doe-boeken' voor de warme zomermaanden in Oman

Maak je eigen mandala

Auteur: Corine de Jong

Dit in kleur geïllustreerde boek staat vol met verhaaltjes en opdrachten waarin de cirkel en het kind centraal staan. Met dit boek kan het kind - alleen of samen - lezen, tekenen, schilderen en knutselen!

De mandala's (Indiaas voor cirkels) uit dit boek kunnen worden gemaakt met kleurpotlood, verf, krijt, wol, veren, kralen en andere materialen. De opdrachten zijn geschikt voor iedereen vanaf zeven jaar. Hoewel de opdrachten in

principe zelfstandig kunnen worden uitgevoerd, zullen kinderen bij sommige opdrachten wat hulp kunnen gebruiken.

In dit informatieve boekje worden verschillende tekentechnieken aangeboden om in cirkels de meest fantastische tekeningen/ontwerpen te maken en deze vervolgens in te kleuren. Na een aantal basisvormen dat uitgevoerd kan worden door jongere kinderen, komen ook moeilijkere onderdelen aan de orde. Het goed kunnen omgaan met lineaal en passer is een pré. De vormen en voorbeelden in dit verder eenvoudig uitgevoerde boekje zijn heel inspirerend te noemen. Daardoor is de doelgroep groot. Niet alleen de jongere kinderen, maar ook kinderen uit de bovenbouw zullen hier heel veel plezier aan beleven. En ook volwassenen zullen gegrepen worden door deze aparte teken-/aquareltechniek. Alle voorbeelden zijn in zwart-wit uitgevoerd, maar er staan ook enkele gekleurde voorbeelden in.

Bevat materialenoverzicht.

ISBN13 9789073798373

Het dubbeldikke kinder traktatie boek

Tine Harleman.

In dit mooi uitgegeven boek worden voorbeelden gegeven van versierde traktaties, uitnodigingen en spelsuggesties voor kinderfeestjes. Voor elke gelegenheid het hele jaar rond zijn er eenvoudige voorbeelden voor thema-feesten zoals een piratenfeest, halloween,ierendag, geboorte van een baby of herfst. Hierbij worden dan suggesties gegeven voor spelletjes, knutselideeën en traktaties die bij het thema passen. Voor de knutselideeën wordt veel gebruik gemaakt van karton, vouwblaadjes en glanspapier. De beschrijvingen van de werkzaamheden zijn duidelijk en overzichtelijk met benodigdheden, patronen die overgenomen kunnen worden en tips voor variaties. Van de eindresultaten zijn er mooie kleurenfoto's die uitnodigen tot maken. Een zeer gevarieerd traktatieboek waarin originele ideeën staan voor ouders die snel en eenvoudig gemaakt kunnen worden door kinderen vanaf ca. 8 t/m 12 jaar.

ISBN 978-90-5877-795-9

Auteur Mirjam Kaijer Illustrator Waals, S. van der

Het Elfje en het Oude Geheim + enveloppe.

Positief denken voor kinderen

Dit verhaal gaat over een elfje dat heel verdrietig is. Dan ontmoet zij een oude wijze vrouw die haar het geheim van 'geluk' leert. Deze wijze vrouw helpt het elfje met het leren omgaan met tegenslagen en met het bereiken van dingen die je voor onmogelijk houdt. Het boek gaat over vertrouwen en hoe dromen kunnen uitkomen. Een boekje met een boodschap en een ziel. ISBN13 9789078776055

Ceciel van Rhee

Alle besproken boeken zijn in de PDO Club bibliotheek te lenen.

Bait khabar

Heerlijk om te landen in Nederland.
Geloof mij, ik kan het weten.
In Holland ben ik kind aan huis.
Opgewekt loop ik naar buiten.

Buiten wacht Frank met zijn taxi.
Nieuwsgaring op weg naar huis.
Amsterdam ligt nog te slapen.
Zachtjes loop ik de trappen op.
En treed mijn andere leven binnen.

Rustig kijk ik om mij heen.
Zet een kopje koffie.
Open de post en ook de balkondeur.
Gluur naar de lente op begane grond.
Tuintjes vol met voor-jarigen.

Langzaam ontwaakt het huis.
Zoonlief komt mij tegemoet.
Samen praten over hier en nu.
Genieten van zijn oog en blik.

Ik loop de markt op voor een tulp.
In gedachten dans ik de horlepiep.
Als een dorstige uit de woestijn
laaf ik mij aan de nectar van de lente.

Varen over de Amstel en het IJ.
Terug naar mijn jeugd in Amsterdam.
Met de sloep naar't Centraal Station.
Wonen naast 's Lands Zeemagazijn*.
Marinedochter in een tijd van Provo...

Als vroege vogel vier ik Koninginnedag.
Metro-opgravingen liggen voor een piek te koop.
Lentelicht speelt met de kroonjuwelen.
Dolle dwaze dagen zonder Bijenkorf.

Tegen het middaguur fiets ik naar huis.
Met acht engeltjes en de lucht zo blauw.
Zuslief helpt mij uit de droom:
zwarte auto, koninklijke bus, hekje en de Naald.
Het duurt even voordat 'Apeldoorn' valt.

De televisie toont herhaling op herhaling.
De jubelstemming verandert schoksgewijs in rouw.
Onschuldige Orangisten* worden slachtoffer
van een eenzame verstandsverbijstering.
In een Hollands koningsdrama.

In Holland staat mijn huis.
Die televisie zet ik uit.
Onder de 'schijnwerpers' van medialand
wordt alles overbelicht.
In een gaarkeuken van voorgedroogde emoties.
Ik houd van vers en niet van rijm.

En op het tuinpad van mijn vader
staat nog steeds die fiere vlaggenmast van weleer.
Uit de tijd van Michiel Adriaenszoon de Ruyter*.
En zonder ene vlag of wimpel.

Het kan verkeren.

Anna casa nova

's Lands Zeemagazijn: Admiraliteitsmagazijn uit 1656, gebouwd onder leiding van stadsbouwmeester Daniel Stalpaert. Tegenwoordig Scheepvaartmuseum (zie verder Wikipedia).

Orangisten: hier Hollandse volgelingen van het koningshuis

Vlaggenmast Michiel Adriaen de Ruyter: staat nog steeds in de voormalige voortuin van mijn ouders. Het was een afscheidskado voor mijn vader, die in de zestiger jaren de scepter zwaaide over het Marine-Etablissement.

Michiel Adriaenszoon de Ruyter: Nederlandse Zeeheld en ook enige tijd woonachtig naast het huidige scheepvaartmuseum, waar wij als kinderen speelden.

Huis kopen *in het buitenland*

Huisje kopen in het buitenland – gemakkelijk? Dat dacht je maar!!

Na 25 jaar en 10 postings wilden we nu echt wel eens een thuisbasis hebben. Zo'n 2 jaar geleden gingen we dus op zoek: Moira wilde dolgraag terug naar Schotland en daar gingen we kijken. Zo gezegd zo gedaan en als simpele Nederlander denk je dan dat er wel een Schotse versie van Funda.nl is en ga je op zoek naar een makelaar om de zaak op gang te zetten. Maar dat viel behoorlijk tegen.

In Schotland zijn er wel makelaars, maar het zijn vooral de solicitors (notarissen) die zich in huizen koop en verkoop specialiseren. En er zijn er een heleboel!! Als je Union Street in Aberdeen (degenen die wel eens in Shell Expro gewerkt hebben weten precies wat ik bedoel) afloopt, kom je er elke 30 meter wel een tegen, zowel links als rechts van de straat. Tweede probleem is dat ze allemaal onafhankelijk van elkaar werken en er dus geen overzicht bestaat van wat er op de markt is (met een beetje geluk zal de solicitor die je in de arm neemt je wat meer laten zien dan alleen zijn/haar eigen aanbod, maar je weet maar nooit). Gelukkig waren ze een paar jaar geleden in Aberdeen wat slimmer en staken de meeste solicitors de koppen bij elkaar en richtten ze een vereniging op, de ASPC (Aberdeen Solicitors Property Centre). Een mooi kantoor en een website. Je specificeert waar je naar op zoek bent en je krijgt netjes elke week een e-mail met huizen die er bij (? of aan elkaar?) gekomen zijn

– een soort mini Funda.nl

Wij gingen op weg. Allereerst de scholen uitzoeken, informatie opvragen, websites bekijken (in Schotland heb je ware "league" tables waar je precies kunt zien hoe hoog een school scoort – maar dat zegt natuurlijk niets over hoe een school werkt etc. etc.) en vooral veel met mensen praten.

Dan de buurt. Ik had al 5 jaar in Aberdeen gewerkt en herinnerde me de mooie en leuke plekken nog. Met Pasen 2007 gingen we er op vakantie om eens goed rond te kijken, scholen te bezoeken en een betrouwbare notaris te vinden.....

Het werd Anne-Maryse Churchill, aangeraden door een moeder op het PDO school muurtje. Anne-Maryse wist toen nog niet waar ze aan begon met de familie Nijdam als klant! Daar besloten we dat het de westkant van Aberdeen zou worden en de wensenlijst bedroeg al snel twee A4tjes. Een historisch granieten huis (met muren van een minimaal een meter dik), "slated" roof en "sash and case" windows (voor de kenners – verticale schuiframen), open haard, veel ruimte, lekkere tuin, garage en natuurlijk een Aga fornuis in de keuken (als je wilt weten wat dat is verwijst ik je naar de Aga website), serre enz. enz. Dat allemaal ingevuld op de ASPC website en tot onze "verbazing", was er geen enkel huis met die specificaties beschikbaar. Anne-Maryse: "Tja, wat je vraagt bestaat wel maar dat soort dingen komt nooit op de markt, het gaat over van vader op zoon, moeder/dochter of via persoonlijke contacten".

Meer dan een jaar ging voorbij, elke week even kijken, elke keer weer niks. Maar de financiële crisis begon toe te slaan, de pond werd minder waard en er kwam wat beweging in de

markt.

Eindelijk..... oktober vorig jaar, een leuk en mooi huis – Argyle House. Niet helemaal wat we zochten (geen Aga!) maar de moeite waard. Dan denk je weer als simpele Nederlander dat je de eigenaar belt, komt kijken en gaat onderhandelen totdat je er samen uitkomt. Helaas weer mis! In Schotland gaat alles per gesloten bod. Als je als koper geïnteresseerd bent, schrijft jouw notaris een "note of interest" naar de verkopende notaris en als die voldoende "notes of interest" heeft verzameld, bepaalt die een "closing date". Op die datum dienen alle geïnteresseerden hun bod in en de hoogste bieder krijgt het – theoretisch gezien....

Moira stapte op het vliegtuig, ging kijken en ze zag het helemaal zitten. Ze sprak met Anne-Maryse een bod af en dan maar afwachten. Je zit dan goed in de zenuwen, totdat we hoorden dat er iemand was die nog zo'n 15% meer wilde betalen. Dat was wel even slikken, vooral als je dit systeem niet gewend bent!

Maar totaal onverwacht, een maand later, iets echt unieks – Earls Wells House. Moira: "Erik, kunnen we dit betalen?". "Eehhhh.....". "Het is wel mooi en heeft alles wat we wensen." "Eeehhh.....". "Het heeft een Aga, ik ga kijken." "Eehhhh..... - OK."

Moira weer op het vliegtuig en de volgende ochtend een telefoontje "Erik, dit is het helemaal, dit willen we echt". Ik ging aan het werk, vele spreadsheets, telefoontjes met de bank in Nederland, veel praten en uiteindelijk met een kleine hypotheek moest het kunnen. Anne-Maryse weer aan het werk met een "note of interest - pending mortgage" en afwachten. Na een paar dagen, een telefoontje: "Julie zijn niet de hoogste bidders

maar de verkopers willen kijken of ze met jullie tot overeenstemming kunnen komen. Ze willen het niet aan een projectontwikkelaar verkopen maar aan een gezin die daar hun kinderen willen grootbrengen" – Moira had blijkbaar indruk gemaakt tijdens haar bezoek!!

Dus even een hypotheekje afsluiten – dat had je gedacht!!! Dat moet je doen via een Financial Adviser omdat je slechts met moeite direct met een bank of "building society" mag praten (die zijn doodsbenauwd dat ze aangeklaagd worden met onrechtmatige verkooptechnieken etc). "Een Nederlander, zonder credit history, wonende in het Midden Oosten, da's verdacht. We hebben al genoeg sub-prime hypotheek op onze balans moeten de meeste banken gedacht hebben. Allereerst de Abbey (een spaar- en kredietverlenende instantie, red). Een enorme lijst met documenten die we moesten verzamelen, vertalen en toe sturen. Met ondertussen een verkopende notaris die graag z'n centjes wilde zien – er was ten slotte een tweede bieder! Anne-Maryse gebruikte de ene verdragingsstactiek na de andere en werd van de ene dag op de andere een "accomplice" in een spel wat hoog gespeeld werd. Uiteindelijk de lijst documenten verzameld, vertaald en Abbey toegestuurd. Een tijd lang niets maar toen reactie, de dag voor kerstmis(!), dat "deze documenten gecertificeerd dienen te worden door een jurist die lid is van de Schotse law society, voor ze in behandeling genomen kunnen worden" plus nog een halve pagina extra verzoeken voor informatie. Nu gaat onze vriendenkring ver maar er zit helaas geen Nederlandse jurist (hij/zij moet tenslotte de vertalingen kunnen lezen), wonende in Muscat en lid van de Schotse law society

tussen!!

Dus de Abbey maar direct gebeld voordat ze een week op vakantie gingen. Maar "Sir you are not allowed to call us! Who gave you our number? We are under no circumstances allowed to speak to our customers (!), will you please hang up the phone....."

"I'm sorry but I'm trying to answer the questions you're asking me....."

"Sir, as I said, I'm not allowed to talk to you, you have to ask your Financial Adviser...."

"But Madam, my Financial Adviser gave me your number and asked me to call you...."

"Sir, than we need to have a word with your Financial Adviser, he has acted totally irresponsible, will you please hang up the phone..." etc. etc. etc. Zelfs onderhandelingen in de Muttrah Souq bereiden je niet voor op dit soort discussies!

Dead end, despair, depression, Anne-Maryse had ook geen uitvluchten meer. So close but yet so far..... totdat onze Financial Adviser ons op echt het allerlaatste moment de papieren van de Bank of Scotland International stuurde. Daar stond gewoon een telefoonnummer in. Karol Walton had helemaal geen probleem met ons te praten (nadat de Bank of England een gigantische hoeveelheid geld in Lloyds/Bank of Scotland had gestoken om hen van de rand van de afgrond te redden, waren ze er waarschijnlijk wat happiger op om een klant binnen te halen). Wederom een lange lijst van documenten verzameld, maar we wisten nu hoe dit moest. Handtekeningen verzameld en naar Isle of Man gestuurd. Een aantal telefoontjes heen en weer, iemand die Shell belde om te checken of Erik daar echt wel werkte, en met een paar dagen het verlossende telefoontje "We're happy to provide you with your

mortgage, let us know when you need the money". In no time het bericht naar Schotland en zelfs de eigenaren, die intens hadden meegeleefd bleek later, feliciteerden ons! De fles champagne die al zo lang in de koelkast lag kon eindelijk open!

Op dit moment is de container gepakt en zijn Moira en de kinderen zich aan het voorbereiden op de verhuizing naar ons droomhuis. De overdracht is op 1 Juli en Anne-Maryse, die inmiddels een goede vriendin is geworden, is bezig de "deeds" na te kijken maar daar kan het niet meer op stuk lopen. In Schotland koop je je huis maar de koop/lease documenten (de "deeds"), moeten terug refereren naar de originele eerste eigenaren. In ons geval een, waarschijnlijk met vederen pen, handgeschreven document met handtekeningen gedateerd 20 en 28 September 1897 waarin ene "John Stuart" de grond, huis en "right of free access" overdroeg aan ene "Margaret Spence Grant or Cameron" en daarmee is, met Moira's meisjesnaam Cameron, de cirkel helemaal rond.

Misschien was zij familie maar dat is onderwerp van misschien een toekomstig stukje in de Raskrabbel!!

Erik Nijdam

Fahal Island Swim 2009

De 4 km Fahal Island Swim 2009 was met 95 deelnemers en met 10% afvallers dit jaar een echte uitdaging. De snelste tijd kwam op naam van de Omani Khalid in 1:04:17. De Belg Jordi van Engelen kwam met 1:06:44 min als tweede binnen. De eerste vrouw eindigde als derde. Beste Nederlanders waren Piet Berkhouwer 1:22:14 min en Paul Goedemoed met 1:22:38 respectievelijk een achtste en negende plaats. De weersomstandigheden waren zwaarder dan voorgaande jaren voor zowel zwemmers als kanoërs. Maar ondanks de tien knopen wind, korte golfjes en stroming hadden we dit jaar superhelder water. Vele zwemmers hadden dan ook interessante ontmoetingen onderweg en nadien mooie verhalen!

4 km Fahal Island Swim 2009.....6:50 am....niet iedereen staat erop!

7:00 am Taxi naar het Fahal eiland.

7:15 am Apenrots met gele badmutsen.

7:30 am start....spectaculair!

*Dear Comittee,
Many thanks for making me so welcome in your team and for all the hard work you must have put in to make the special day happen.*

It was a fantastic experience. It is not every day you swim with blacktip reef sharks (for those first in the water at the island - beautiful!), a whale shark (about 1 km into the swim) and with a group of such fine competitors (most of whom I was behind!). I have definitely learnt the 'Swim to the Right Rule' and can hopefully get in amongst you legends next year. Many thanks again.

De verrassingwhale shark....goed geschoten, Ben!

Namens Comité, dank aan sponsors, Liesbeth, Herman, Judith, Robin, Rob, Pien, Maaïke, Martin, duikclub, kustwacht, ROP etc. Dank voor de vele leuke reacties en foto's en tot volgend jaar.

Het was dringen bij Fahal!

De finish.....

Mooi ontwerp, Liesbeth!

FIS 2009: Martin Kraaijveld, Edwin van der Geest en Paul Goedemoed

Mijn GBK T in Oman L

Nog een maand en dan is Sander Janssen, de tweede man van de Nederlandse ambassade, vertrokken met z'n gezin. Sander was het gezicht van de Nederlandse ambassade. Zijn betrokkenheid bij de Nederlandse gemeenschap was groot, bijna iedereen kent Sander. 'Je bent eigenlijk zo goed als je netwerk is.' Dat kenmerkt Sander Janssen.

De koffie met Hollandse krakelingen staat klaar bij binnenkomst. We ontmoeten Sander op zijn kantoor. Uit niets blijkt het aanstaande vertrek naar z'n volgende posting Ankara (Turkije): Sander oogt ontspannen als altijd en neemt uitvoerig de tijd om onze vragen te beantwoorden.

Je zat hier vijf jaar. Is dat de gemiddelde duur van een posting?

Nee, een diplomaat wordt doorgaans voor vier jaar uitgezonden. In dit geval tekende de vorige ambassadeur Annelies Boogaert, een jaar bij en zo kwam er een verzoek uit Den Haag aan mij om ook een jaar langer te blijven.

Je vorige posting was Jemen. Daarna Oman en nu ga je weer naar een islamitisch land. Sluit je met deze keuzes niet andere uit?

Het lijkt misschien niet zo, maar dit is een compleet nieuwe richting. Mijn functie in Ankara is een puur politieke functie, en Turkije is volkomen anders dan het Midden-Oosten. Ankaraisdaarbijpolitiekeen zeer interessante post, waar issues van 100 jaar oud nog altijd actueel zijn. De mogelijke EU-toetreding van Turkije ligt gevoelig bij een aantal Europese landen. Depolitieke afdeling van onze ambassade in Ankara houdt zich bezig met juist die gevoelige dossiers: toetreding tot de Europese Unie, de Armeense genocide, Cyprus, rechten van minderheden.

De plaatsingssystematiek van Buitenlandse Zaken lijkt een beetje op die van Shell. Eenmaal per jaar komt er een lijst vrij van functies en Ankara stond hoog op mijn lijst. De verrassing was groot toen ik hoorde dat wij daar met ons gezin in de zomer naar toe gaan. De Nederlandse ambassade van Turkije is groot: achttien man is uitgezonden en veel meer dan dat aantal op lokale basis. Voor grote ambassades geldt dat de medewerkers een meer gespecialiseerde portefeuille hebben. Ik zal vanuit mijn functie vooral observeren en rapporteren en een diplomatiek netwerk opbouwen.

De ambassade in Oman is juist weer een van de kleinste ter wereld, waardoor je als diplomaat een duizendpoot moet zijn. Veel adhoc- activiteiten, je dag wordt geregeerd door onverwachte zaken. Mijn primaire, officiële verantwoordelijkheid is echter economie en handel

Hoe kijk je terug op je baan in Oman?

Ik vind het zeer nuttig en leerzaam geweest. Dit is een totaal andere ambassade dan die in Jemen, waar we vooral werken op het gebied van ontwikkelings-samenwerking. Na die grote prioriteit bleef een klein beetje economisch werk over, en dat was vaak gericht op het bijstaan van Nederlandse bedrijven die in problemen waren gekomen.

Oman verschilt van Jemen doordat Omaniëten formeler zijn, wat betekent dat je niet overal binnenkomt.

Als land is Oman 'normaler' dan Jemen; hier worden regels gehandhaafd.

Verder is er veel gebeurd. Ik heb met plezier vier jaar lang met Annelies gewerkt: zij had gevoel voor detail, was terughoudend, bescheiden en liet geen steken vallen. Ik heb dan ook veel van haar geleerd. Annelies heeft Oman in Den Haag op de kaart gezet. Dit heeft er onder andere toe geleid dat Oman hoogste economische prioriteit (uitgedrukt in drie sterren, red.) heeft. Verder heeft Buitenlandse Zaken geld gevonden voor een beurzensysteem voor Omanitische studenten die een korte post-doc opleiding willen volgen.

Een andere factor in de relatie tussen Oman en Nederland is de haven van Sohar. Alleen al de vergaderingen van de bestuursraad van het havenbedrijf geven aanleiding tot wederzijdse bezoeken. Minister Maqbool is Voorzitter van de Board van SIPC, en in die hoedanigheid gaat hij regelmatig naar Nederland voor vergaderingen. Het mooie is dat hij altijd ook weer Nederlandse bestuurders ziet, zoals onlangs de minister van Economische Zaken Maria van der Hoeven.

Wat waren ervaringen die onvergetelijk zijn gebleken?

Ik zat hier koud drie dagen toen toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Ben

B o t

met een kleine delegatie op doorreis was. Bot had geen uitgesproken verwachtingen van Oman, en was later zeer positief getroffen door wat hij had gezien. Hij was ook een echte professional, vroeg aan ons hoe zich op te stellen in gesprekken. Het bezoek aan de Sultan bleek een enorm succes: een eyeopener voor de minister toen hij een intelligente, erudiete en kosmopolitische gesprekspartner trof die ook nog eens goed Engels sprak. De diverse vlootbezoeken (fregatten, duikboten) waren altijd de moeite waard en konden doorgaans op veel belangstelling van de Nederlanders rekenen.

Het bezoek van premier Balkenende in 2005 was ook heel positief; het was een succes op professioneel niveau, en daarnaast bleek Balkenende een

zeer hartelijke en prettige persoon om op bezoek te hebben. De absolute topper was het bezoek van Kroonprins Willem-Alexander en Prinses Maxima.

Er waren ook mindere kanten aan de mooie jaren in Oman. Zoals meer families hebben ervaren waren de kinderen in het begin veel ziek. Het was wennen aan deze grote Nederlandse gemeenschap, en aan de vrijheid die je in Oman hebt. Gelukkig werden we al snel meegevraagd op wadi, en zo werden we uiteindelijk nog avontuurlijker dan we zelf hadden gedacht.

Wie wordt je opvolger?

Mijn opvolger is iemand die ik al jaren ken. Het is niet de eerste keer dat hij mijn functie overneemt: hij volgde me ook op in Jemen. Marc Mazairac,

getrouwd met Angela; samen hebben zij drie jonge kinderen, Ping, Wei en Gabriel. Marc zit momenteel nog in Pakistan en zal in augustus naar Oman komen.

Sander vertrekt half juli uit Oman met z'n vrouw Gera en de kinderen Carlotta, Pina en Damiaan. Volgens Sander zullen de kinderen even moeten wennen, maar het vooruitzicht op paardrijden maakte een deel goed.

Wij wensen jou en je gezin heel veel geluk en een bijzondere tijd toe in Ankara. Dank voor alles wat je voor Nederland en de Nederlandse gemeenschap hebt gedaan. Het gaat je goed!

tekst – Anneke van Gisbergen en Gesine Kampman

Een uitje naar de woestijn....

In april gingen we samen met mijn broer en zijn vriend op weg naar het 1000 Night Camp in de Wahiba's.

De eerste nacht kampeerden we op een van de strandjes bij Finns, heel idyllisch, totdat ik in het donker over het strand liep zonder zaklamp (dat kan toch makkelijk over een vlak strand) en ineens in een gat van rotsen viel... Nadat Maarten als reddende engel in actie was gekomen, leek het na wat glaasjes wijn allemaal wel mee te vallen - alhoewel ik er wel van overtuigd was dat mijn voet was gebroken.

De volgende ochtend heb ik het meeste bloed weggewassen in zee en vol goede moed, via een bergweggetje net onder Tiwi, zijn we op weg gegaan naar de Wahiba's.

Druk spelend met mijn nieuwe GPS application op de iPhone, vergat ik bijna om me heen te kijken, werkelijk een adembenemende tocht met enkele bijzonder steile haarspeldbochten en spectaculaire uitzichten. Verder kwamen we op een hoogvlakte op zo'n 1000 meter hoogte. Via een dorpje dat geheel tegen de rotsen was aangebouwd, kom je dan langs de Al Jaylah tombs (zo'n stuk of 90 staan er verspreid over de heuveltoppen). Deze dateren uit de Umm al-Nar civilisatie 2000-2700 BC.

Uiteindelijk kwamen we na heel veel bochten en steile afdalingen (spectaculair) weer op de verharde weg, waar we de aansluiting vonden op weg nr. 23 naar de Wahiba's.

De coördinaten heb ik helaas niet meer, omdat Maarten op een gegeven moment besloot interesse te tonen in mijn GPS speeltje.....

We hadden ons wat vergist in de tijd, onderweg teveel foto's genomen en genoten van de prachtige vergezichten, zodat het al begon te schemeren toen we eindelijk de woestijn in reden.

Onder mijn bezielend geroep van " ja we gaan goed, rechtdoor, gassen maar , 't is bijna donker, go, go, go " speerden we tussen de duinen door de woestijn in. Na

zo'n 20 minuten werd steeds duidelijker dat het kamp zich ergens links van ons bevond (zo'n 14 km). Dus Maarten de eerste duinrug over gejaagd, helaas was mijn broer nog niet zo bedreven in het zandrijden en kwam z'n auto vast te zitten. Toen die uiteindelijk los was, was het donker. Daar stonden we dan, boven op een duin We hadden nog vijf worstjes en wat biertjes dus we konden in ieder geval overleven!!! Toch maar het kamp gebeld, coördinaten hadden ze niet nodig, we zouden binnen een half uur gered worden door twee bedouïnen....

De auto's schuin tegen een duinpan omhoog geparkeerd, groot licht aan en wachten maar. Wat er ook op dat licht afkwam, geen hulp, wel een camelspider, toen kon ik ineens wel snel lopen op mijn pijnlijke voet.....

Na twee uur werden we dan toch gered!!!! Wij waren nog steeds in de veronderstelling dat we een duinrij te ver zaten en dat we er zó zouden zijn. We waren zelfs nog wat verbolgen over het feit dat het twee uur had moeten duren.....

We hebben het geweten, 2 ½ uur lang zijn we bezig geweest de Wahiba challenge te doen in omgekeerde richting, in het donker!

Ondertussen zat ik chagrijnig op de rijdersstoel met pijn aan mijn voet, dus ook geen foto's gemaakt van mijn broer die met blote handen zijn auto aan het uitgraven was, terwijl twee meter verderop een enorme schorpioen wandelde....

Uiteindelijk kwamen we na middernacht aan en werd er speciaal voor ons nog eten klaargemaakt. Een leuk tentenkamp overigens met een heerlijk zwembad.

Wat hadden we (ik dus) nu fout gedaan....

Zonder ergens bij na te denken heb ik

Maarten bij Al Wassil de woestijn ingestuurd

in plaats van bij Mintrib, zo'n 20 km verder dus, oftewel zeven duinrijen te ver...

En toch houdt hij nog steeds van me !

De terugtocht naar de bewoonde wereld duurde veertig min.....

De volgende dag zijn we eerst nog langs de eerste hulp gegaan, waar ze eerst de halve woestijn uit mijn wonden hebben gehaald en daarna constateerden dat mijn voet niet gebroken was... allemaal aanstellerij dus.

Yvonne van den Wildenberg

Amouage

Het kan niet altijd rozengeur zijn in Oman

Sandra Kapoh

We wonen al zo lang in Oman dat we, tijdens de Gulf Cup, met het hele gezin op het puntje van onze stoel zitten te handenwringen als 'ons team' moet voetballen. Toch ontdekken we nog steeds nieuwe dingen in dit land. Op wadi trips sowieso, maar ook vlakbij huis met dit keer dank aan Iwan's Geotopia-trip die hij in een van de vorige 'Ras-sen' heeft beschreven. We hebben 'm op een tussendoor dagje gedaan. Ideaal tochtje om je bezoek uit Holland een stukje Oman te laten zien. En je hoeft er niets voor te plannen. Scheelde wel dat Oddy moest werken en niet mee kon. Als mijn wederhelft zoiets leest als 'prachtig lunchplekje' (zie Iwan's beschrijving), wordt hij direkt enorm geïnspireerd. Trouwens, ook zonder dit soort expliciete informatie komen wij de deur niet uit zonder een achterbak vol eten (voor een weeshuis), het zal z'n Indonesische inslag wel zijn. Met hem hadden we waarschijnlijk beladen met koelboxen, thermoskannen en stoelen naar dat poeltje moeten sjouwen en dat was absoluut een hele uitdaging geworden. Zeker met de schoenen die we aanhadden. Die waren meer geschikt voor een uurtje winkelen dan een wadiwandeling. En ja toegegeven, dan had Oddy vast en zeker het juiste schoeisel uit de achterbak geplukt (voor het hele gezelschap), die is altijd op van alles voorbereid. Maar goed, we gingen dus zonder hem met slechts de bewuste

Raskrabbel, onze kittige stadse sandaaltjes en niets te eten dan een half zakje drop en een lipstick. Het was weliswaar hier en daar een beetje behelpen (maar ach, als de Omaanse dames op hoge hakken door de wadi kunnen lopen, moeten wij ook niet zeuren), het heeft het plezier tijdens de tocht niet kunnen drukken en we hebben niets overgeslagen: het was leuk, Iwan!

We hadden er zelfs iets aan toegevoegd (waar we weer wel de juiste outfit voor aanhadden). Onderweg kwamen we namelijk langs de fabriek van Amouage. Een nog niet eerder bezochte bezienswaardigheid en ook zo'n vleugje Oman, letterlijk zelfs, dus dat konden we, vonden we, best als extra stop in Iwan's Geoprogramma voegen.

We werden ontvangen met kahwah en dadels (kijk, het gemis aan consumptie lost zich vanzelf op). We kregen een snelle rondleiding en werden er prompt netjes doch resoluut uitgewerkt. Het personeel kon ons even niets meer vertellen: "Ze waren moe" (wat onze gasten erg grappig vonden). Toch wel logisch, we hadden ten eerste geen afspraak en ten tweede liep het tegen lunchtijd (Oddy zou dat meteen begrepen hebben).

Dat korte bezoek heeft mijn interesse echter gewekt. Het ziet er daar binnen heel smaakvol en luxe uit en het ruikt er veelbelovend. Ik weet dat Amouage hét parfum van Oman is, een van de duurste ter wereld en blijkbaar wereldberoemd als ik de 'Amouage-dame' mag geloven. Nieuwsgierig geworden

ga ik googlen en je wilt niet weten hoeveel informatie er over Amouage te vinden is op het web. In bloemrijke taal en veelal jubelend wordt Amouage beschreven als een 'Exotische Arabische Volbloed': het paradepaardje onder de parfums, een werkelijk topklasse merk, een ultraluxe geur, enz., enz.. Poeh poeh, en ik weet van niets?

De mannen in mijn gezin lijken meer geurkennis te hebben: "Ja mam, weet je dat dan niet!?" Ze zouden me best in de maling kunnen nemen (met vier man sterk proberen ze dat regelmatig), maar ik moet wel zeggen dat zij veel meer in de lekkere luchtjes zitten dan ik: op het vliegveld lopen ze gevieren door de parfumerieafdeling het ene na het andere te besnuffelen en bij gebrek aan zakgeld jatten de zonen welgemoed de flesjes die papa aanschafft. De kinderverjaardagen staan tegenwoordig in het teken van de aftershaves en luxe badschuimpjes, vooral omdat Oddy er moe van wordt om steeds lege flaconnetjes aan te treffen. Ik lees stug door op google en leer dat aan Amouage een eeuwenoude traditie ten grondslag ligt. Het Midden-Oosten rook al lekker toen Europa zich nog maar eens per jaar in bad waagde op doktersvoorschrift.

De Arabieren hadden al vroeg door dat je beter naar iets anders kunt ruiken dan naar jezelf. Een Arabische dokter uit de 10e eeuw ontdekte hoe je de essentiële olie van de roos kunt extraheren door middel van een destillatiekolf en hij legde daarmee de basis voor de huidige moderne parfum-industrie.

Amouage, wat 'golf' betekent, is ontwikkeld nadat Sultan Qaboos in 1983 de opdracht gaf om een parfum samen te stellen dat de rijke tradities, de mysteries en de schoonheid van Oman zou

weergeven. Iets wat hij cadeau zou kunnen doen aan hooggeplaatste bezoekers: Oman in een flesje, zeg maar. Er werd een beroemde 'Franse Neus' ingehuurd die een parfum samenstelde uit niet minder dan 120 ingrediënten (ter vergelijking: een 'doorsnee' parfum bevat gemiddeld dertig ingrediënten) Dit supergeheime recept werd verpakt in een speciaal ontworpen flesje van kristal met goud. Dat is 'Amouage Gold' geworden. In 'Gold' zijn de twee typisch Omaanse ingrediënten verwerkt, Silver Frankincense (de beste is de derde oogst) uit Dhofar en de zeldzame Rock Rose van Jebel Akhdar. Buiten Oman is Amouage maar in twintig buitenlandse vestigingen te koop. Dat laatste gaat echter veranderen (zoals wel meer in Oman).

Afgelopen oktober bestond 'Gold' 25 jaar. Ter ere van dit jubileum is er een nieuwe lijn ontworpen, waarvan 'Jubilation' als nieuwe geur persoonlijk door His Majesty is uitverkoren. Amouage wil meer aan de weg gaan timmeren bij een breder publiek. Het heeft z'n (nieuwe) klant geportretteerd als een 'internationale reiziger met een eclectische smaak, die z'n huis heeft ingericht met kunst, antiek en meubels die hij tijdens z'n reizen rond de wereld heeft verzameld'. Hoe vind je die? Dat zijn wij Expats ten voeten uit! Hebben we hier ons eigen, op het lijf geschreven parfum gevonden? Amouage laat ons dit graag geloven. Moet je wel zin hebben om 85 rial voor een flesje van 100 ml neer te tellen. Des te meer reden om nogmaals naar de fabriek te gaan, nu met een afspraak, om dit haarfijn te gaan uitzoeken met mijn eclectische ik. Pien en Anneke gaan ook

mee.

Mosa staat ons al op te wachten en leidt ons langs vitrines met verschillende parfums. Ze vertelt welke belangrijkste topnoten, hartnoten en grondnoten ieder parfum heeft. Er worden vele verschillende bloemen gebruikt, maar ook specerijen als kaneel, nootmuskaat, koriander en kruidnagel.

Het valt ons op dat de damesgeuren soms 'zwaardere' ingrediënten hebben dan de corresponderende mannengeuren.

Sommige ingrediënten lijken niet bepaald aantrekkelijk. Ambergrijs bijvoorbeeld, dat wordt uitgekotst door een potvis en erger ruikt dan poep. Doch, zegt Mosa, als het een paar decennia in zeewater drijft, schijnt het beter te gaan ruiken en wordt pas dan in parfums

verwerkt. Op de vraag of voor sommige geurstoffen dieren gedood moeten worden, zegt Mosa met klem van niet. Toch zegt Google dat muskus (zien we veelvuldig op de presentatieborden) gewonnen wordt uit een klier van het muskushert (nee, niet -rat) en daarvoor dient het dier toch echt eerst het loodje te leggen. Aangezien het muskushert met uitsterven wordt bedreigd worden de muskusgeurstoffen tegenwoordig vrijwel altijd synthetisch gemaakt. Dat zal Mosa bedoelen, hoewel ze ook zegt dat alle geurstoffen in Amouage parfums van natuurlijke origine zijn. Ze vertelt dat ze ingevoerd worden, behalve frankincense uit Salalah en rock rose van Jabel Akhdar dus. Veel komt uit Grasse, de beroemde parfumstad in Frankrijk, maar ook een aantal Aziatische landen is leverancier van ingrediënten. Oud Wood, dat zie ik altijd bij die Omaanse parfumwinkels, wordt maar in vijf landen ter wereld geoogst. Het is de schors van een bepaalde boom die door bacteriën is aangetast en daardoor die specifieke, kruidige

geur krijgt.

We gaan verder naar het fabricatieproces. De concentraten gaan na aankomst een maand op rust, waarna ze gemixt worden met behulp van een roermachine en er alcohol wordt toegevoegd.

Vervolgens ligt de vloeistof weer twee maanden op rust bij een constante temperatuur van 15 graden. Daarna wordt het mengsel 24 uur gemixt op 0 graden en gefilterd. Dan gaat het in de flesjes. Ieder flesje wordt zorgvuldig nagekeken op krasjes en andere foutjes en blinkend opgepoetst. Alleen als ze perfect zijn gaan ze in de verpakking.

We hebben trouwens een echte primeur te vermelden in deze Raskrabbel! Er komt een nieuwe geur van Amouage uit. Dat zal in juli zijn en het heet 'Epic'.

Tja, en dan komt het 'Grote Ruiken'. Grondig, zoals beloofd, we testen dus álles. We hebben die nieuwe al op de ene pols dus na de andere pols, oorlelletjes, ellebogen en décolletés wordt het zoeken naar nog vrije plekjes. Komt het door de overdaad aan vervluchtend exotisch, Arabisch bloed (nog vol- ook)?

We weten het niet, maar onze meningen vallen niet onverdeeld in de categorie 'jubelend'. Ons commentaar is daarentegen 'bloemrijk' genoeg: "dat wordt straks eerst douchen" en "de pot (van de handcrème) is wel erg mooi, zou je die ook zonder de inhoud kunnen kopen?"

We zijn ondertussen wat giechelig, maar dat kunnen we niet helpen, want we hebben op dat moment minstens zeshonderd dampende ingrediënten op ons lijf. Daar kun je goed van in de war raken. Zou ook nog kunnen dat wij gewoon niet het juiste eclectische niveau hebben voor Amouage. Zou jammer zijn maar, dat blijkt maar weer, het kan niet altijd rozengeur zijn in Oman.

Ladernièrecourse.....

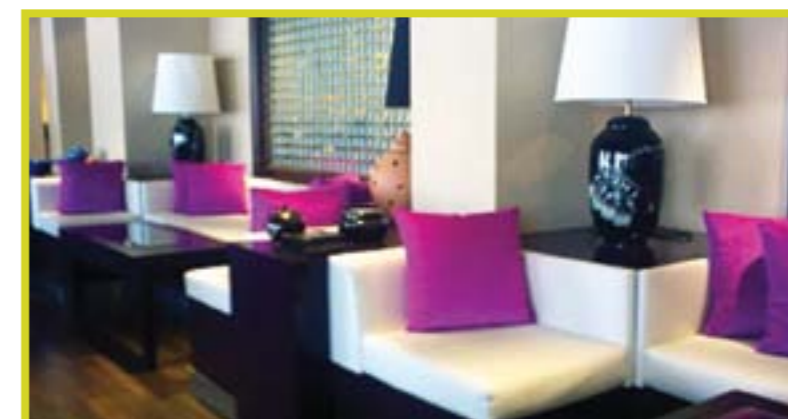
Dit is onze laatste recensie: we gaan verhuizen. De spullen worden weer ingepakt en deze keer is de bestemming Dubai. Daar zullen we zeker gaan genieten van culinaire hoogstandjes, maar voor nu nog een laatste keer voor de Raskrabbel. Samen met Hans en Hilke van Tuyll hebben we nog een diner gepland bij "Vue" in het Al Bustan. Helaas ná de deadline van deze Raskrabbel want het was een mooie afsluiter geweest. Eén van onze laatste diners was bij de Chinees in het Al Bustan, maar dat was zo slecht dat we onze laatste recensie daaraan niet wilden wijden. Samen konden Tobias en ik er niet meer op uit door drukke agenda's maar met Hilke had ik een Spa treatment in het Chedi staan, gevolgd door een lunch. Niet bij het Chedi maar bij Ubhar. Ik rijd daar zo'n 8 keer per week langs en vaak denk ik: daar wil ik een keer heen en eindelijk is het er dan van gekomen. Ubhar is eigendom van een succesvolle Omaanse zakenvrouw en dat is duidelijk te zien aan de inrichting: Arabisch maar met zeer moderne details en het geheel ziet er keurig verzorgd uit. Samen komen we tot de conclusie dat we hier niet met onze kleine kinderen

naar toe zouden gaan, want alles ziet er nog veel te spik-en-span uit met veel breekbare spullen.... De chef heet Ismael Al-Lamki en hij kookte eerder in Left Bank (na zijn vertrek is het er in Left Bank trouwens niet beter op geworden). We krijgen snel de kaart waar we heerlijke mocktails en andere verse sappen op vinden. Er is een goede selectie van salades, sandwiches, hoofdgerechten en desserts. De keuze is niet heel ruim, maar alles ziet er even lekker uit. Wij zijn hier om te lunchen dus we laten de hoofdgerechten voor wat ze zijn. Hilke neemt een "Salade du Chef" met Omani garnalen en die blijkt heel kunstig en smaakvol te zijn opgemaakt. Deze salade is eigenlijk een voorgerecht, maar is ook zeer geschikt als klein lunchgerecht. De dressing is lekker fris, maar overdadig aanwezig. Helaas is er geen brood bij geserveerd, dit had de sterke dressing kunnen neutraliseren. De

garnalen zijn lekker gekruid en goed gebakken. Zelf bestel ik een van de specialiteiten van de kok: de "Shuwa sandwich". Oman meets Italy: lam op een ciabattabroodje met pesto en zongedroogde tomaatjes, echt fusion koken! De frietjes die erbij worden geserveerd zijn lekker maar komen de presentatie niet ten goede. Het broodje smaakt fantastisch: het lamsvlees en de pesto zijn een uitstekende combinatie en het broodje is heerlijk vers. Helaas roept de plicht weer en we hebben geen tijd om het geheel met één van de aanlokkelijke desserts af te sluiten. Dit is zeker een plek om nog een keer naar terug te keren bij een van onze bezoeken aan Oman in het komende jaar.

De Raskrabbel is op zoek naar nieuwe recensenten. Hou jij ook van lekker eten en ga je er regelmatig op uit? Schrijf er een stukje over en deel je ervaringen met alle lezers!

Aafje en Tobias

Vorig jaar rond deze tijd wisten we het: hoera, het wordt Calgary! Na de gebruikelijke spannendetijd van papierhandel, medische keuringen en de vele hartverwarmende afscheidswEEKENDS, -dagjes en -avonden, kwamen we (Frank, Ragnhild, Mats en Ingrid) midden augustus aan op Calgary Airport. We werden direct verwelkomd door allervriendelijkste vrijwilligers op leeftijd met een big smile onder een witte cowboyhoed "Welcome to Calgary!"

Het tijdelijke appartement downtown was prima in orde, op steenworp afstand van het kantoor en kruipafstand van een heerlijk park op Prince's Island waar de bevertjes rondzwemmen. Na Oman was het een verademing om over het zomerse gras te kunnen rennen, op het uitgebreide netwerk van paden te kunnen fietsen en rolschaatsen, terrasjes te pakken. Natuurlijk dit alles gewoon in je minirok.

Calgary is een ideale stad: precies groot genoeg - 1 miljoen - om alle faciliteiten te bieden die je van een stad verwacht (qua onderwijs, medische zorg, sport, cultuur etc) zonder dat het te massaal en onpersoonlijk wordt. De schitterende natuur ligt hierbij om de hoek! De bergen zijn op een uur rijden

en zijn zelfs vaak te zien vanuit de stad. Gecombineerd met de vele zon-uren maakt dit dat de Calgarians over het algemeen redelijk relaxed zijn. Voor onze begrippen is het verkeer geweldig beschaafd (ja, wij

hebben ook onze vrienden in Cairo opgezocht) en zijn de files te verwaarlozen.

Na 2 weken trokken we al in een fantastisch (huur)huis in "Elbow Park", het kon niet mooier: 20 minuten fietsen van het Shell kantoor, een heerlijke tuin, parken nabij, dichtbij mijn Canadese neef en nicht, en met een prima bekend staande openbare lagere school. Deze is gehuisvest in een "klassiek" Engels aandoend gebouw

van rode baksteen, maar liefst 83 jaar oud, Harry Potter

stijl, hetgeen hier vrij uniek is, aangezien de meeste oude gebouwen plaats gemaakt hebben voor nieuwe. Alle scholen in Calgary onderwijzen het Alberta curriculum, sommige privé scholen geven de kids daar

bovenop het IB. De school heeft 200 leerlingen die allemaal in de buurt wonen, wat het maken van speel-afspraken simpel maakt. Mats en Ingrid misten hun oude vriendjes en vriendinnetjes uit Oman, maar maakten gelukkig ook snel nieuwe. Er zitten een paar andere expat-kids bij. Verder stamt iedereen hier uiteindelijk

af van immigranten, behalve de "first nation kids" die je gek genoeg (?) niet vindt op de Elbow Park School.

De Nederlandse gemeenschap is geografisch gespreid en heel divers. In de Dutch Canadian Business Club ontmoetten we immigranten van tegen de tachtig met herkenbaar sterk Nederlands accent. Op de Sinterklaas intocht (georganiseerd door een aantal Nederlandse gezinnen) troffen we expats met jonge kinderen, en op het Koninginnedag diner (georganiseerd door

het consulaat) kwamen we de Nederlands kaasmeisjes van de Calgary Farmers Market tegen. Weldra werd het tijd om ons op het skiseizoen voor te bereiden. Want waarom waren we nu naar Calgary gekomen? Skigebied uitkiezen, seizoensspaan kopen, volledige uitrusting voor het hele gezin, kleren, kleren en nog eens kleren, inschrijven voor lessen. We boften met een milde herfst, waar we o.a. heerlijke wandelingen maakten in de National Parks in de buurt. Met Halloween was het nog ongewoon warm (+8°) en gingen we met neefjes en nichtjes langs de prachtig versierde (spook-)huizen. De lokalen waarschuwden ons dat het kwik in de winter heel rap tot wel -30° kan dalen. Inderdaad viel de winter plotseling in op de dag dat mijn moeder ons op kwam zoeken. Het begon met heel veel sneeuw en ineens was het -23°! Het duurde ongeveer 3 weken (zo lang als haar bezoek!), "ons" record staat nu op -34°. Het grappige was dat de lokalen toen zeiden: zo lang

zo koud is echt niet normaal! Wij hadden gelukkig in Europa op wintersport geleerd dat je op Glühwein prima overleeft. En het sneeuwruimen (de verplichting daartoe is bij wet geregeld) bleek een prima alternatieve training!

De eerste skiles zou plaatsvinden op 3 januari, maar toen de thermometer die ochtend -30° C aangaf, lieten we deze maar aan ons voorbij gaan. Toch raakten we langzamerhand gewend aan de vrieskou en we skieden uiteindelijk zelfs bij -26°. Dat wil zeggen, na iedere afdaling weer naar binnen voor warme chocola. Hand- en voetwarmertjes die je in je wanten resp. schoenen stopt waren een absolute noodzaak! Schaatsen doe je hier op hockeyskates. Dankzij de uurtjes op de ijsbaan in Muscat verliep de overgang naar schaatsen in het park soepel. Frank draait als echte Nederlander op zijn noren rondjes op "the Olympic Oval". Als dan eindelijk de lente arriveert gaat iedereen als een bezetene tuinieren want het seizoen is maar kort. Het lange weekend eind mei (Victoria day) is het aangewezen moment om de viooltjes te poten. Dat wil niet zeggen dat de laatste sneeuw dan gevallen is: op 6 juni werden we wakker in een sneeuwbus. Jammer Mats, vandaag geen voetbal... Ingrid's ballet en piano gaan daarentegen altijd door! Nu de sneeuw gesmolten is, heb ik zoveel kilometers op de fiets in te halen dat ik bijna niet toekom aan het schrijven van

een stukje voor de Raskrabbel... Mijn hoogtepunt was een drie daagse fietstocht "The Golden Triangle" van 330 km in die eindeloze adembenemend mooie bergen.

Gevleugelde uitspraken: Als je Albertans hun hond en pick-up truck afneemt raken ze in een identiteitscrisis. Calgary heeft twee seizoenen: een van sneeuw ruimen en een van wegwerkzaamheden. Een andere versie: Calgary kent vier seizoenen en ze kunnen allemaal in een dag optreden. Als iemand hier over het weer zegt: "dit is niet normaal", dan is dat per definitie onjuist. De enige zekerheid mbt het weer is dat het in 24 uur weer verandert.

En het sneeuwruimen bleek een prima alternatieve training!

Theater

Hebben we één cabaret voorstelling in het jaar, kan ik er niet heen! Echt niet, want diezelfde avond is de diploma-uitreiking van onze oudste zoon. Gaat voor natuurlijk, maar of ik de heren cabaretiers evengoed wil interviewen. “Tuurlijk”, zeg ik, “geen probleem!” Maar eerst naar de TAISM om eens in het echt een ‘Real American Graduation Ceremony’ mee te maken. Zoiets zie je alleen maar in een film, dus we gaan vol verwachting, want eigenlijk is dat óók een voorstelling. Alle Geslaagden ‘verkleed’ in een zwarte toga met een tabouret en alle familieleden en vrienden ook lekker opgedirkt. Na de ‘photoshoot’ mogen we plaatsnemen op de voor ons gereserveerde stoelen. Het schoolorkest zet een prachtig stuk muziek in. Eén voor één komen de jongelui binnen onder luid applaus. Er zijn toespraken, waaronder die van twee van de leerlingen zelf. Wat goed doen ze dat! Ik denk terug aan m’n eigen diploma-uitreiking en weet nog dat ik bloednervus was omdat ik alleen maar naar voren hoefde te komen om het papiertje op te halen. Wij

zaten indertijd gewoon naast onze ouders in de zaal (Oddy, tot z’n vaders wanhoop, in een kapot gedragen spijkerbroek en z’n oude, vettige leren jas). Deze jongeren zitten op het toneel in de spotlights en zijn letterlijk de held(inn)en van de avond. Met veel égards krijgen ze hun diploma uitgereikt. Na nog een prachtig lied door het schoolkoor (kippenvel!) gaan de tabourets de lucht in onder oorverdovend gejuich van het publiek. Er borrelt een traantje op dat ik onopvallend probeer weg te pinken. Onder alweer luid applaus verlaten ‘de Graduates’ de zaal en mogen we ons bij hun voegen voor een hapje en een drankje met heel veel zoenen en gelukwensen natuurlijk. Iedereen is gelukkig. De kinderen zijn vol in het zonnetje gezet en zo hoort het ook. Je mag het misschien theater vinden (ze hadden op school dagen gerepeteerd), maar dit doen die Amerikanen goed. Een dag later is het nóg feest in (en rond) huize Kapoh. Terug naar dat andere theater, waar de rest van de Nederlandse gemeenschap van heeft genoten op die bewuste 4de juni. “Hoe was het gisteravond?” bel ik naar de burens, “Ik moet die twee zo interviewen: Vertel!” en terwijl zij enthousiast uitwijden begin ik te beseffen dat ik m’n grote mond had moeten houden. Wie wil er nou geïnterviewd

worden door een muts die niet eens geweest is!

En ja hoor. Achterover geleund met de armen over elkaar, kijkt Murth naar me alsof hij zich doodverveeld. Nou, eerst maar koffie bestellen voor de heren. Murth wil niets. Ik vertel dat ik niet bij hun voorstelling was (“ja dat weten we”) en laat ze de Raskrabbel zien (“die hebben we ook al gezien”). Weinig op m’n gemak voel ik een zweetdruppel over m’n rug lopen. Manmoedig stel ik de eerste vraag: **Hoe vonden jullie het optreden zelf, was het wat je verwachtte?** Murth kijkt me onbewogen aan en zegt niets. AAArrgh! Gelukkig antwoordt Roué dat het leuk was hoewel hij niet wist wat hij moest verwachten. Het Nederlands publiek in Nederland is bekend, maar hoe dat zit met Nederlanders in Oman... Waarom ik dat vraag, wil Murth weten. Nu beginnen m’n handen te plakken, maar ik vertrek geen spier en leg uit dat ‘de Expat’ regelmatig een etiket opgeplakt krijgt. “Daar doen wij niet aan”, zegt Murth meteen. “Oh nee?”, daag ik hem uit, “je zou de eerste niet zijn hoor”. Ik weersta z’n stalen blik en na een ogenblik begint hij, afgewisseld door Roué: “Mensen zijn mensen, het gaat om de basis en dat wat mensen raakt. Gewoon even loslaten met waar je (hier of waar dan ook) mee bezig bent. Komedie is geen verwachting, komedie is juist verrassing.” Tot mijn eigen verrassing (en opluchting) merk

ik dat het gesprek gaandeweg leuk begint te worden.

“Ik heb gehoord dat jullie allebei hele persoonlijke dingen over jezelf vertellen op het toneel. Is dat allemaal waar?” Roué en Murth knikken: “Ja alles is waar, wij putten uit onze eigen ervaringen. Redd Foxx, een groot komediant, zegt: “Komedie is pijn. Vergroot dat en het wordt lachwekkend”. “De waarheid ligt in emoties en in herkenning kun je iemand raken. Dat is wat wij doen. Mensen vinden Murth vaak zielig want hij is single, de emotie is herkenbaar en raakt aan. Dat vinden wij de interessantste manier van komedie. Wij doen dus geen moppen, die zijn inwisselbaar. Daar bedoel ik mee dat iedereen moppen kan vertellen. Onze komedie zit ‘m ook niet in het taalgebruik. Hans Teeuwen is een meester in die stijl, maar je weet eigenlijk helemaal niets van hem. Dat is niet wat wij willen”.

Blijkbaar heb ik op de juiste momenten geknikt en de goede opmerkingen gemaakt, want Murth is ‘los’. Het gesprek is in volle gang en ik heb er plezier in. Deze mannen zijn open en direct, ze zijn betrokken en ik vind ze leuk. Geweldig baantje heb ik bij de Raskrabbel!

Vraag: “Jullie hebben je stijl gevonden. Welke ontwikkeling hebben jullie doorgemaakt?”

“Je bent in de eerste plaats entertainer, je wilt verhalen vertellen, maar ook interactie met je publiek”, zegt Roué. “Je zoekt naar je eigen stijl en daar maak je inderdaad een ontwikkeling mee door. Je maakt je ergens druk om, wordt boos, maar daarna ga je er de humor van inzien. Het is maar hoe je er mee omgaat. Wij (Murth en Roué) hebben dezelfde manier van denken.

Vandaar dat we goed met elkaar op kunnen schieten en reizen we graag samen”. Peter (hun manager) trouwens ook. “We leren van elkaar en inspireren elkaar. Daar gaat het om”. Peter voegt toe: “Het gaat altijd om jij en anderen en zoeken naar jezelf zonder egocentrisch te zijn”.

Vraag: Jullie hebben het in jullie voorstelling over de relatie tussen mannen en vrouwen. Hoe kijken jullie daar tegen aan?”

Murth: “Ik kijk veel naar mensen, eigenlijk altijd. Ik observeer, ik kijk hoe ze zich gedragen”. “Begrijp jij vrouwen?”, vraag ik.

“Ja”, zegt Murth, “ik snap ze wel”.

Roué: “Ik ga vooral van mijn eigen situatie uit; mijn gezin. Ik snap dat vrouwen anders zijn. Als er problemen zijn ga ik oplossingen zoeken”. “Maar vrouwen willen toch niet altijd oplossingen?”, zeg ik. “Jawel hoor, maar het zoeken naar oplossingen genereert soms weer andere problemen”.

Vraag: Hoe denken jullie over opvoeden?

Roué: “Ik kan me oprecht ergeren aan hoe sommige mensen met hun kinderen ‘onderhandelen’. Ik weet dat ik daarmee tegen schenen schop, maar ik vind echt dat kinderen leiding nodig hebben. Je ziet het mis gaan met de jongeren in Nederland. De schuld ligt niet bij hen maar bij de ouders. Streng opvoeden is geen slecht opvoeden. Het geeft

duidelijkheid”.

Vraag: Heeft dat te maken met je eigen opvoeding?

Murth: “Misschien wel, ja. Ik heb alle respect voor mijn moeder. Ze kwam vanuit Suriname naar Nederland toen ze 17 was, Ze kreeg haar eerste kind toen ze 23 was. Ze heeft mijn broer en mij alleen opgevoed terwijl ze daar bij werkte en ook nog een opleiding deed. Ze was streng, maar dat kon ook niet anders en we wisten precies waar we aan toe waren”.

Roué: “Ja, wij ook. We overtraden de regels wel eens, maar dan wisten we dat daar consequenties aan vast zaten.

Als het nodig was kregen we een corrigerende tik (let wel, geen dreun!). Het was gewoon duidelijk”.

Door dit onderwerp komen we op het bezoek dat ze aan de PDO school hebben gebracht. Murth was onder de indruk van Julian die vroeg: Hoe weet je dat iets grappig is? Murth: “Dat is zo’n pure, elementaire vraag. Dat raakte me echt”.

Laatste vraag: Wie is je idool?

Murth: “Ik heb er geen, maar als ik persé één persoon moet kiezen, dan is het mijn moeder. En verder; iedereen met een ruggengraat, een ‘drive’. Ik wil vooruitgang, ik heb een bloedhekel aan stilstand. Ik streef naar persoonlijke groei, delen met mensen, en (uiteindelijk) rust met mezelf”.

Roué: “Eén persoon? Dan zou ik ook voor Murth’s moeder kiezen, eerder dan voor de mijne. Niet dat ik haar tekort wil doen, maar mijn moeder had het makkelijker dan zijn moeder. Verder zijn het mijn gezin, familie en vrienden. Ik zou zo mijn succes inleveren als ik dat kwijt zou raken. Voor mij is dat de basis, daar gaat het om”.

Sandra Kapoh

STOERE MANNEN in de Empty Quarters

In maart maakten Dennis, Jurjen, John, Steven, Richard en ik een stoere-mannen-tocht. We zouden een op papier heftige trip maken naar de grootste zandwoestijn ter wereld die het grootste deel van het Arabische schiereiland beslaat: Rub al Khali, de Empty Quarter.

Onze tocht zou ons in drie dagen off-road voeren door de wastelands, naar de grens met Saudi Arabië. En we zouden zo'n zeshonderd kilometer verstoken zijn van een winkel met benzine, water of voedsel.

bedenkingen

Risicomidend als ik ben, had ik zo mijn bedenkingen bij deze tocht: Eerst door militair gebied, olievelden, en dan op de GPS je weg zien te vinden. Een reis door het vijandige Umm as Samim, the mother of all poison, een eindeloze vlakte van zoutmodder met een opgedroogde schil met vlijmscherpe opstaande randen, waar je in het slechte seizoen met je auto door de laag heen zakt en in het drijfzand eronder verdwijnt om niet meer boven te komen. Hele vrachtwagens zijn volgens de verhalen in de Umm verdwenen... En waar je in het droge seizoen ook

nog je vier banden kapot kan rijden. Fijn, wanneer je niet helemaal op loopafstand van huis bent. Off-road driving door zandvlaktes, met torenhoge zand-duinen, en natuurlijk de verraderlijke moving sands, zandverstuivingen op je track die Google Earth niet aangeeft en waarin een manoeuvreerfout je vier wielen tot de bodemplaat in het zachte zand doen wegzinken.

En dan de hitte.

We waren al wat later in het seizoen dus de middagtemperaturen zouden zeker boven de 40 uitkomen. Om over reptielen als woestijnslangen, schorpioenen en loslopende giftige spinnen – die ons tijdens het kamperen in de woestijn al gezelschap zag houden – nog maar te zwijgen. Desondanks ben ik me gaan voorbereiden: zes man, drie Prado's met long-range fuel tanks, twee reservewielen per wagen, kinetische sleepkabels, gereedschappen, rijplanken, zandscheppen, accu-compressors om de banden op te blazen, satelliet-telefoon, twee GPS-toestellen per wagen met voorgeprogrammeerde

tracks, Google-Earth map met route ingekleurd, tenten, 60 liter water per persoon, diepgevroren barbecue vlees in koelboxen, sprokkelhout voor de barbecue, search en rescue plan voor de achterblijvers en waren we nog wat vergeten? Oh ja, de groene blikjes met de rode ster! Het was tenslotte een mannenfeest. En wat een coole trip was het. Inderdaad, waren die olievelden en gasvelden achteraf niet zo heel slim om door te rijden, langs afgesloten wegen met grote borden: DANGER, POISONOUS GAS.

En was die Umm as Samim meer dan indrukwekkend. Door de uitgestrektheid aan ... opgedroogd modder, gekristalliseerd in grote hexagons. En dan aan het einde .. drijvend op een zee van luchtspiegelingen.. de toppen van de rode zandduinen van de Empty Quarter: de grote Arabische woestijn. De eerste dag voer ons tot aan de Saudische grens en wat zag die eenzame grenspaal er verleidelijk uit om er eens flink een aantal keer omheen te rijden.

kampeerkoning Steven

Nadat we onze kampeerplek in een vallei tussen de rode zandduinen hadden gevonden, genoten we van een overheerlijke barbecue maaltijd bereid door onze kampeerkoning Steven, gevolgd door enkele uren culinair natafelen waarbij we onder het genot van de bekende groene blikjes met elkaar sagen, legenden en gezang deelden. 's Nachts werden we geplaagd door een storm van fijnzand dat overal doorheen kwam, tent en slaaplaken. Fijn! Na het wakker worden in een zandovergoten tent hebben we de kampeerplek netjes opgeruimd en we reden daarna het grootste deel van de dag door spectaculair maanlandschap met een soort kalk (een enorme wolk aan wit stof achter iedere auto) en uren over fijnzandvlaktes. Hier konden we dan eindelijk de banden echt laten leeglopen en .. bashen maar! Alsof je op de slipbaan rijdt, maar dan anders.

zwemmen

We kwamen onderweg nog een betonnen bassin tegen dat met water gevuld kon worden. Ondanks dat het onbekend water was sprongen twee van onze metgezellen er vrolijk in,

'want het is niet iedere dag dat je in de Empty Quarter kunt zwemmen'. De rest heeft maar de auto gewassen onder de grote waterkraan - toch ook wel stoer in de woestijn - en was daar wel blij om want het water rook toch wel een beetje erg naar zwavel. Die dag heeft maar één auto vastgezet in een zandheveltje, maar met wat schepwerk kregen we de Prado er vrijgemakkelijk weer uit. En 's avonds hebben we in een mooie leisteenvallei gekampeerd en op een geïmproviseerde steengrilbarbeque onze laatste stukken worst en koteletten uit de koelbox culinair verantwoord gaar laten stoven. Geen zandstormen meer gelukkig en we werden na een diepe slaap 's ochtends wakker in een dikke nevel.

moving sands

Een aantal ging nog de leisteenberg op om naar de zonsopgang te kijken. Na het wisselen van een lekke band, vanwege het rijden op de scherpe leistenen, begonnen we aan onze laatste track door de zandvlakte. Hier kregen we te maken met moving sands. Erom heen rijden ging niet en we moesten er dus door. En dan begrijp je ineens hoe mensen hier in de problemen kunnen komen. Bij

de derde bocht in een zandpan kwam de eerste auto genadeloos vast te zitten. Scheppen ging moeizaam in dat fijne zand en de buiten temperatuur hielp ook niet mee. Slepen ging niet, omdat de vastgelopen auto in een bocht in een pan zat en we niet het risico wilde lopen op een tweede vastzittende. Dus met veel duwen, scheppen, proberen, banden nog verder leeg laten lopen, nog eens scheppen, rijplanken, proberen, scheppen, lukte het uiteindelijk om met de rijplanken en vier man duwend de wielen uit het zand te krijgen.

We'd made it!

Na deze ervaring liepen er twee man vooruit om de track met het hardste zand door de verstuiving te bepalen. Na nog een vastloper, die we gelukkig vrijmakkelijk met desleepkabels hebben kunnen oplossen, kwamen we er doorheen en was de weg vrij om het laatste stuk nog flink door te crossen naar de snelweg Salalah-Muscat. We'd made it! Wat wonen we toch in een gaaf land. Jammer dat onze gezinnen er niet bij waren, maar nee, .. dit was toch echt een tocht waar je je vrouw en kleine kinderen liever niet aan blootstelt.

Steve Sol

Onlangs begaf een oude laptop het thuis. De harde schijf was kapot en mijn jongste zoon (formeel de eigenaar van dit bijna museumstuk) gaf aan niet meer geïnteresseerd te zijn, aangezien het ding er niet meer in slaagde een aantal spellen te spelen en wat ie nog wel kon, deed ie heel langzaam met zijn Windows XP.

Nu gooi ik dingen niet graag weg, dus ik verving de kapotte 10 GB hard disk door een maar liefst dubbel zo grote schijf. Al tijden heb ik een haat/liefde verhouding met Windows die steeds schever groeit en ik vond nu de tijd rijp om me eens op het Linux pad te begeven.

Linux is al jaren beschikbaar, maar een van de versies die veel bijval krijgt door zijn vriendelijkheid is Ubuntu. Zodanig zelfs dat er gesproken wordt over "2009: jaar van Linux doorbraak". Het is niet

de eerste keer dat dit gezegd wordt, maar middels dit artikel hoop ik ook wat mensen enthousiast te kunnen maken voor Ubuntu en zo mee te werken aan de verspreiding.

'Penguista'

Windows heeft zijn problemen en dat heeft in het verleden al veel mensen naar het Apple kamp gejaagd. Helaas is Apple apparatuur niet goedkoop en ook zij lijden inmiddels onder Windows-achtige problemen als virussen en teruglopende performance na verloop van tijd. Wil je niet in de zoveelste -en steeds duurdere- verleiding stappen van het Windows concern dat er toch steeds weer in slaagt tegen te vallen, dan wordt het hoog tijd om een 'Penguista' te worden. (de bijnaam voor de Linux gebruikers).

Ubuntu

Waarom Linux, en waarom

Ubuntu?

Linux is een 'open source' operating system, oftewel 'freeware'. Dit betekent dat iedereen kan bijdragen aan de ontwikkeling en een groot aantal individuen en ook bedrijven doen dat graag. Ubuntu is bovendien gratis: er hoeven geen licenties betaald te worden en het is een populair platform. Door de grote interesse zijn er nogal wat Linux versies ontwikkeld. Alhoewel alle versies compatible zijn is er wel veel verschil in de vriendelijkheid voor de 'simpele gebruiker'. (Debian, Red Hat, SUSE, Android, Ubuntu, etc. zijn allemaal voorbeelden van Linux). Linux maakt de computer NIET langzamer naarmate de tijd vordert en geeft geen ergerende Windows-achtige errors.

Ubuntu is daarbij veruit de meest ontwikkelde en vriendelijke en die koos ik dan ook voor mijn experimenteren met Linux.

Ubuntu installeert na het downloaden en aanmaken van een start-CD of start-USB stick zonder problemen en neemt slechts 5GB aan ruimte in. Het is een modulair system, dus mocht je uitbreidingen nodig hebben dan worden die geïnstalleerd wanneer je die nodig hebt, en ze zijn net zo makkelijk weer verwijderd of gewisseld met alternatieven.

standaard desktop

Een laptop-installatie kan een

probleem zijn, doordat die vaak geïntegreerde chipsets hebben die 'speciale' drivers nodig hebben. Er zijn websites die laten zien op welke laptops (incl. Apple laptops) Ubuntu zonder problemen installeert, maar geadviseerd wordt een standaard desktop te gebruiken. Maar ja, dat gezegd hebbende, mijn oude laptop doet het ook probleemloos.

Overigens laat deze schijf het ook toe om Ubuntu naast Windows te installeren en je PC geeft dan bij start-up de optie om voor Windows of Ubuntu te kiezen. Als je voor Ubuntu alleen kiest dan zijn er ook mogelijkheden om Windows programma's onder Ubuntu te laten lopen.

Bij de installatie zit gratis (alles is gratis) openoffice.org, wat de Windows 'office suite' equivalent is, en volledige comptabiliteit geeft hiermee. Ook Firefox is inclusief. Dus mensen die niet meer gebruiken dan dit zijn volledig verzorgd met de basisinstallatie. (En inderdaad zijn deze twee applicaties ook populair bij

Windows gebruikers zelf).

'silver bullet'

Ik wil niet de indruk wekken dat deze Ubuntu distributie de 'silver bullet' is van alle computerellende. Je zult ongetwijfeld wat help-sites moeten opzoeken om verder te komen dan de basis.

Maar feit is dat je weer eens wat braincellen gebruikt bij het computeren. Je leert zowaar wat nieuwe dingen en ligt daarmee weer even voor op de jeugd... en de rest.

Elk half jaar kun je een ge-update versie downloaden, die elke keer een pakkende allitererendenaam meekrijgen. (De huidige versie 9.04 -uitgebracht in april 2009- heet de Jaunty Jackalope). Regelmatige updates zorgen dat je de meest up-to-date software ontvangt.

'antivirus'

Aan Virussen doen ze nog niet in Linux alhoewel er al wel de gratis Avast 'antivirus' suite te verkrijgen is, mocht het ooit zover komen. Ook andere populaire applicaties

als Google Earth en Skype, Twitter etc. bestaan er voor Linux.

geheel legaal

Wil je het eens proberen dan kan ik een installatie 'naast Windows' van harte aanraden, gegarandeerd probleemloos! Voor de download van Ubuntu is een snelle internetverbinding wel handig. Mocht je dit niet hebben en het ook willen proberen, neem dan contact met me op en ik geef je wel een kopie van de installatie schijf, of maak een start-up stick.... geheel legaal, geheel gratis!

Via websites is er veel te weten te komen over Ubuntu (Linux) voor beginners, maar een boek als 'Ubuntu for non-Geeks' bijvoorbeeld van Rickford Grant is ook aan te raden. (Overigens gratis te lezen/printen als je via je werkgever toegang hebt tot Skillsoft).

Succes!

Maarten van den Wildenberg
(mywilden@mail.com)

Voordeligste **all-in** tarieven

vanaf € 22,- per dag

Snelste Schiphol service • 24 uur per dag • Geen extra verzekeringen bij aankomst • Laagste eigen risico

www.bbcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

Zoals velen inmiddels al weten, vertrekt deze zomer de tweede man van de ambassade, Sander Janssen, na vijf jaren verblijf in Oman naar een welverdiende plaatsing in Turkije. Menigeen in de gemeenschap zal ook de aanwezigheid van zijn echtgenote Gera Vos en hun drie kinderen Lotje, Pina en Damiaan na de zomer moeten missen.

De ambasadestaf wenst het hele gezin veel succes met de aanstaande verhuizing en even zoveel plezier en geluk tijdens hun plaatsing in Ankara.

Nieuws van de **CONSULARIE AFDELING**:

A. AANVRAGEN PASPOORTEN / Invoering BIOMETRIE

Het ministerie van Binnenlandse Zaken heeft laten weten dat de afname van vingerafdrukken bij de aanvraag van reguliere reisdocumenten op 21 september 2009 wordt ingevoerd.

Het is nog mogelijk om tot uiterlijk 17 september paspoorten "oude stijl" (= zonder vingerafdrukken in de chip) aan te vragen.

Op de website van deze ambassade (www.mfa.nl/mus) en het ministerie van Buitenlandse Zaken (www.minbuza.nl) zal meer informatie komen over de veranderingen in het paspoort en over de ruimt 180 locaties wereldwijd, waar u uw paspoort kunt aanvragen. Niet-ingezetenen Nederlanders kunnen overigens voor een paspoortaanvraag eventueel ook terecht bij de gemeenten Den Haag en Enschede (www.denhaag.nl en www.enschede.nl).

NB: met het oog op de aanstaande zomervakantie wijst de ambassade er graag op dat de geldigheid van een paspoort voor bezoekers aan Oman minimaal 6 maanden na verwachte terugreis moet zijn.

B. NIEUWE REGELS OMTRENT REGISTRATIE PASGEBORENE

Reeds in de vorige Raskrabbel werd dit onderwerp aangekaart. Zoals gezegd geeft een Omanitisch geboortecertificaat geen duidelijk onderscheid aan tussen voornaam en familienaam van een pasgeborene. De Rijkswet van Nederlanderschap stelt in dat geval de verplichting een akte van naamskeuze op te (laten) stellen.

Omdat in de praktijk is gebleken dat er veel vraagtekens zijn over het waarom, wanneer en hoe een akte van naamskeuze op te stellen, is afgesproken – in samenspraak met het Ministerie van Buitenlandse Zaken – het gebruik van deze vorm van akte uit te stellen tot nader onderzoek uitwijst dat het gebruik noodzakelijk is.

Vragen?

Voor vragen kunt u terecht bij de consulaire afdeling van de Nederlandse ambassade.

C. REGISTRATIE JA of NEE?

De ambassade stuurt met enige regelmaat per email berichten aan alle Nederlanders die in het ambassadeadressenbestand zijn opgenomen. Het gaat daarbij meestal om uitnodigingen voor specifiek Nederlandse activiteiten als concerten, vlootbezoeken, Koninginnedagreceptie en koffieochtenden. Sommigen onder u ontvangen deze berichten niet. Daarvoor kunnen twee redenen zijn. In de eerste plaats is het natuurlijk mogelijk dat de ambassade niet beschikt over uw huidige e-mailadres. De ambassade tracht het bestand zo actueel mogelijk te houden,

maar dit is mede afhankelijk van uw melding (per email: mus-ca@minbuza.nl). Veel vaker nog blijkt dat mensen zich niet hebben geregistreerd en dan ontvangt men niets.

De Nederlandse Wet Bescherming Persoonsgegevens bepaalt wat een ambassade wel en niet mag doen. De ambassade mag GEEN persoonsgegevens verstrekken aan derden (aan privépersonen noch aan instanties zoals de belastingdienst of gemeenten).

Als u zich bij de ambassade registreert, geeft u aan dat uw gegevens mogen worden opgenomen in het bestand voor gebruik van ambassadedoeleinden (uitnodigingen, informatievoorziening). Zolang u zich niet heeft geregistreerd, kan en mag de ambassade niets doen, ook al bent u bekend bij de ambassade en is uw e-mailadres privé dan wel zakelijk bekend bij de staf van deze ambassade.

U kunt zich registreren door een formulier in te vullen.

Het formulier is verkrijgbaar bij de ambassade, of via de website www.mfa.nl/mus/consulairezaken/registratie.

Enkele websites met nuttige informatie:

www.paspoortinformatie.nl voor alle weetjes over het aanvragen, verlengen of vernieuwen van paspoorten;

www.rdw.nl / www.rijbewijs.nl voor alle vragen over het aanvragen, verlengen of vernieuwen van een Nederlands rijbewijs;

www.ind.nl voor alle vragen over inburgering, nationaliteitskwesies en verblijfsregelgeving in Nederland;

www.denhaag.nl voor informatie over het registreren van buitenlandse akten;

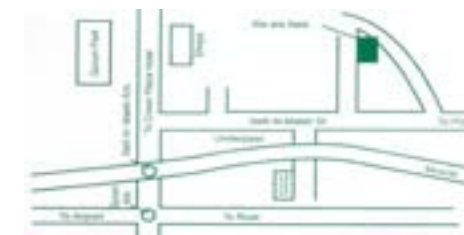
www.minbuza.nl/reizenlanden/nederlanders_in_het_buitenland voor diverse informatie voor Nederlanders in het buitenland.

www.mfa.nl/mus/consulairezaken voor algemene informatie over wat de consulaire afdeling van de ambassade te Muscat voor u kan betekenen.

Dr. Elke Heitz MRCVS - Dr. Natali Kranjec DVM - Dr. Petar Bogunovic DVM - Dr. Hetty Penninkhof Drs.

- Consultations - Vaccinations - Operations
- Fully Equipped Hospital
- Horse Treatment and Medications
- House Calls By Appointment
- 24 Hr Emergency Service - Please Call 92703273
- Full Import and Export Service
- IATA Approved Travel Kennels
- Pet Food - Treats - Toys - Accessories
- Eukanuba - IAMS - Royal Canin
- Beaphar - XtraVital - Patent Pets - Snooza Pet Products

Opening Hours: Sat - Wed 08.30 - 13.30 & 16.00 - 19.00, Thursdays 09.00 - 13.00 Consulting Hours: Sat - Wed 09.00 - 13.00 & 16.00 - 19.00

Location: Way 1822, Building 1467, Qurum Sultanate of Oman - Postal Address: P.O. Box 36, P.C. 118, Muscat, Sultanate of Oman

Tel.: +968 24562263 - Fax: +968 24562804 - E-mail: info@muscatvets.com - Website: www.muscatvets.com

Progressive dinner

Dit jaar wordt er op donderdag 29 oktober (vanaf 19:30) een Progressive Dinner georganiseerd door het Holland Comité. Voor degenen die niet weten wat dit behelst hieronder een korte uitleg:

Het Progressive Dinner bestaat uit vier gangen: drankjes – voorafjes – hoofdgerecht – nagerecht. Ieder stel (vrijgezellen zijn ook van harte welkom mits ze zich als paar opgeven) zorgt voor één van deze gangen bij hun thuis en zal de overige gangen bij iemand anders thuis genieten. Van tevoren wordt iedereen geïnformeerd over waar ze de avond zullen beginnen en tijdens de avond wordt verdere informatie verstrekt. Aan het einde van de avond komen alle gasten bijeen voor dessert, koffie en likeur op een nog nader te specificeren locatie. Om dit evenement te laten slagen is er een behoorlijke organisatie vereist en dient iedereen zich te houden aan een strak tijdschema, maar de ervaring van vroegere Progressive Dinners is dat het een avond is van veel lol, verrassingen en vaak interessante culinaire ervaringen. Culinaire hoogstandjes worden niet verwacht en niemand hoeft er over in te zitten om een aantal onverwachte gasten aan tafel te krijgen.

Wegens overweldigend succes,
organiseert het Holland Comité

Progressive Dinner
29 oktober 2009

Het enige wat u en uw partner hoeven te verzorgen is :

een voorgerecht

of

een hoofdgerecht

of

een nagerecht

Geniet van een bijzondere avond
en laat u verrassen door onbekende gasten.

U kunt zich opgeven in eenheden van 2 tot uiterlijk 15 okt,
Telefonisch of op de PDO school, bij:
Ans Goossens (92878001)
Hilke van Lieshout (95633625)

© #581145 Index Stock Imagery, Inc.

U kunt zich voor deze avond uiterlijk tot 15 oktober, liefst via e-mail opgeven aan Ans Goossens (goossens@omantel.net.om) of Hilke van Lieshout (hilkevanlieshout@gmail.com). Laat in uw e-mail weten welke gang* u het liefst verzorgt en ook wat uw tweede keuze is (zie onderaan de verschillende mogelijkheden met het aantal te verwachten gasten). In de e-mail moet ook uw adres en telefoonnummer vermeld worden. Als alle inschrijvingen binnen zijn krijgt u zo spoedig mogelijk bericht voor welke gang u uitverkoren bent als ook een tijdschema. We hopen op een gezellige avond met voldoende deelnemers.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met
Ans (92878001) of
Hilke (95633625)

- * u draagt zorg voor 1 gerecht:
- borrel vooraf (+/- 18 personen)
- soep of hors d'oeuvre (+/- 10 personen inclusief uzelf)
- hoofdgerecht (8 personen inclusief uzelf)
- nagerecht (+/- 10 personen inclusief uzelf) (dit gerecht is voornamelijk bedoeld voor mensen die niet in het PDO kamp wonen)

with KLM you've got
a ticket to the world

The Reliable Airline **KLM**
Royal Dutch Airlines

We've got the whole world covered for you.
With our Skyteam partners we fly to nearly
800 destinations. With KLM you get great
deals and fast connections to more places
than you've got time to go to.

Introducing BlackBerry® Bold with 3G from the pioneers of 3G+ services in Oman

Subscription details	Monthly Subscription fee	Bundled national data usage on all APN	Bundled international data usage on APN BlackBerry
BlackBerry® National	OMR 19	20 MB	0 MB
BlackBerry® Global	OMR 29	Unlimited*	Unlimited*

* Unlimited data usage subject to fair-use policy

Do more - do it faster

The BlackBerry Bold smartphone is designed to take advantage of the high speed available on the Nawras 3G+ Network.

Together, this super fast processor and high speed network make it possible for you to multitask and prioritize with simultaneous access to voice and data services.

Choose from two transparent subscription plans that give you flexibility and peace of mind.

Stay connected with the great value and great service that only Nawras offers.

For more information, Please visit www.nawras.om/blackberry or Nawras Store or call

النورس
nawras